

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by ฤทธิ Pattanapong Thiravutpinyo

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por

Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

รถยนต์ผีสิง

ป. อินทรปาลิต

ตอนสายวันอาทิตย์

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่สำนักงานของบริษัทเลหลังแห่งหนึ่งทางถนนสีลม ซึ่งบริษัท "ไทยยนต์เลหลัง จำกัด" นี้ เป็นบริษัทเลหลังที่มีกิจการใหญ่โตมาก เป็นที่เชื่อถือของบรรดาผู้ที่มีทรัพย์สินทั้งหลายต้องการเลหลังเปลี่ยนของเป็นเงิน มีการเลหลังข้าวของเครื่องใช้อันมีค่าต่างๆ ทุกวันเสาร์ อาทิตย์ตลอดมา เจ้าคุณปัจจนิกฯ มักจะมาดูการเลหลังของบริษัทนี้บ่อยๆ ถ้าชอบใจข้าวของสิ่งใดท่านก็ประมูลราคาซื้อไปซึ่งโดยมากก็มักจะเป็นของเก่าจำพวกโบราณวัตถุ

ตามเวลาที่กล่าวนี้การเลหลังกำลังดำเนินอยู่ที่หน้าตึกใหญ่ของบริษัท พนักงานเลหลังของบริษัทคนหนึ่งซึ่งเป็นชายหนุ่มท่าทางกะล่อนพุดจาคล่องแคล่วแต่งกายครึ่งสากล คือผูกเน็คไทแต่ไม่สวมเสื้อชั้นนอก ยืนอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมถือค้อนไม้ร้องตะโกนโหวกฯ เลหลังเครื่องรับวิทยุแบบพิเศษขนาดใหญ่ยี่ห้อ "ดุ๊กดิ๊ก" เครื่องหนึ่งซึ่งมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงพร้อม แต่คณะพรรคสี่สหายของเรากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไม่สนใจ ต่างพากันเดินชมข้าวของต่างๆ ซึ่งวางอยู่เกลื่อนกลาด มีผู้เขียนขนาดต่างๆ เครื่องปรับอากาศ เปียนโน โทรทัศน์และของใช้ประเภทฟุ่มเฟือยอีกมากเป็นต้นว่าเครื่องซักผ้าด้วยไฟฟ้า เตอบ โต๊ะเก้าอี้ชุดรับประทานอาหาร เครื่องดูดฝุ่น รถยนต์เก๋ง ยานยนตร์

จุดสนใจของนิกรอยู่ที่รถยนต์สปอร์ตสีแดงคันหนึ่ง

รถคันนี้จอดอยู่บนลานคอนกรีตรวมกับรถเก๋งอีก ๓ คัน หนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งประมาณ ๑๐ คน ยืนล้อมล้อมมองดูปอสเซซีแดงสดด้วยความพอใจ สภาพของรถยังใหม่มาก เมื่อนิกรเดินเข้าไปดูพลกับเสียงหวน, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ตามเข้าไปดูบ้าง

รถสปอร์ตคันนี้มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกใจนิกรอย่างที่สุด เขาบอกตัวเองว่าเขายังไม่แก่ ถ้าเขาซื้อรถคันนี้ไปก็ที่จะทำให้เขาเป็นหนุ่มขึ้นอีกและโก้เก๋ไม่น้อย เขาจะขับมันไปเที่ยวให้ทั่วเมือง อากาศกำลังหนาวอย่างนี้ถ้าเขาสวมแจ็กเก็ตหรือเสวตเต้อรสวยๆ ใครต่อใครที่แลเห็นเขาขับรถคันนี้ก็คงจะพากันมองดูเขาอย่างชื่นชม

ช่างพิตของบริษัทเลหลังกำลังอธิบายคุณภาพของรถคันนี้ให้ทราบ

"รถแบบนี้มีคันเดียวในเมืองไทยครับ ราคาที่เจ้าของเดิมตั้งชื่อมาจากต่างประเทศรวมทั้งค่าภาษีด้วย สองแสนห้าหมื่นบาท มีระบบอัตโนมัติหลายอย่าง เอาประทุนขึ้นลงด้วยไฟฟ้า ถ้าจะเปลี่ยนล้อเป็นต้นว่าง่าย แดกก็มีเครื่องอัตโนมัติบังคับให้ล้อข้างใดข้างหนึ่งยกขึ้นโดยไม่ต้องใช้แม่แรง ความเร็วสูงสุดของรถคันนี้ ๑๕๐ ไมล์ต่อชั่วโมง เร่งได้ ๖๐ ไมล์ โดยใช้เวลาเริ่มเคลื่อนออกจากที่ภายใน ๑๘ วินาทีเท่านั้น เครื่องยนตร์

โอเวอร์เฮด วอลล์สองคาบรูเอเตอร์ คุณผู้หญิงก็สามารถจับได้อย่างคล่องแคล่ว พวงมาลัยเบาหวิว รถคันนี้ยังใหม่มากครับ เจ้าของใช้มาเพียง ๔,๐๐๐ กิโลเมตรเท่านั้น

นิกรหันมายิ้มให้ศาสตราจารย์ดิเรกแล้วพูดเบาๆ

"กันอยากได้ปอสเซชันนี้จังวะ มันสวยถูกใจกันมากทีเดียว แล้วก็มองดูคล้ายกับใหม่ถอดด้าม"

นายพลดิเรกร้องขึ้นดังๆ

"โน รถคันนี้ใช้มาแล้วเกือบสามปี"

บรรดาหนุ่มสาวทั้งหลายต่างหันมามองดูศาสตราจารย์ดิเรกเป็นตาเดียว ช่างพิตของบริษัทแสดงท่าทีไม่พอใจคร.ดิเรก

"ท่านเข้าใจผิดครับ รถคันนี้มีอายุยังไม่ถึงหกเดือน"

นายพลดิเรกหัวเราะเสียงปร่า

"ก็แน่ละซี ยูเป็นคนของบริษัทเลหลังยูก็ต้องพูดอย่างนี้" ไอจะบอกให้รถคันนี้เจ้าของเดิมที่สั่งเข้ามาเป็นหมอบอยู่โรงพยาบาลศิริราช เขาสั่งรถคันนี้มาเมื่อในราวกลางปี พ.ศ.๒๕๐๔ ใช้ได้ไม่ถึงปี พี่ชายของเขาเอาไปเที่ยววางแสบทับคนตาย เจ้าของเขาก็เลยขายให้นายทหารคนหนึ่งไป สีนี่พันครึ่งสองแต่พันได้ดีคล้ายกับสินอก ถึงแม้หมายเลขทะเบียนจะเปลี่ยนไป ไอก็จำปอสเซชันนี้ได้ดี"

ช่างพิตของบริษัทเลหลังยิ้มแห้งๆ

"แฮะ แฮะ ท่านรู้ความเป็นมาของรถคันนี้ดีนี่ครับ แต่ว่าท่านไม่น่าจะพูดให้ใครๆ ได้ยินเลย"

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะชอบใจ

"ก็เพื่อน ไอจะซื้อนี้หว่า ไอก็ต้องบอกให้เพื่อนรู้นะซี" แล้วเขาก็ยกมือตบขานิกร "วัยของพวกเขามันพื้นที่จะจีรตสปอทดแล้วเพื่อน"

นิกรขมวดคิ้วขุ่น

"ทำไมจะจีไม่ได้วะ หัวกันยังไม่หงอกแม้แต่เส้นเดียว พวกเราเป็นหนุ่มใหญ่ไม่ใช่คนแก่"

พล พัชรภรณ์ พูดเสริมขึ้น

"แกอยากเป็นจิ๊กโก๋แก่หรืออย่างไร รถที่บ้านตั้งเยอะแยะแกจะขนซื้อเอาไปทำไม"

นิกรทำตาละห้อย

"กันอยากจีปอสเซชันกันคงมีส่วนเหมือนเจมส์ ดิน มากถ้ากันได้จีรถคันนี้"

อาเลี่ยหัวเราะก๊าก

"ก็ประมูลราคาสู้กับเขาซี เพื่อแะจะเป็นหนุ่มขึ้นถ้าแก่ได้รตสปอทดคันนี้ไปใช้แต่กันไม่เอาแน่ กันจะสั่งฟอร์ด ลินคอน มาจีในเร็วๆ นี้แหละ ให้พวกเศรษฐีมันอิจฉากันเล่น"

นิกรเดินเข้ามาหาช่างพิตร่างใหญ่

"น้องชาย คุณไปบอกให้เจ้าหน้าที่เขาประมูลรถคันนี้หน่อยซี"

เจ้าหนุ่มช่างพิตยิ้มให้นิกร

"สำหรับรถยนต์เหล่านี้เราจะเริ่มประมูลในเวลา ๑๑ นาฬิกาตรงครับ"

"ว่า" แล้วนิกรก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมองดูเวลา "อีกตั้งชั่วโมงครึ่ง"

"ก็ท่านประมูลของอื่นๆ บ้างซีครับ ตอนนี้กำลังประมูลวิทยุ, โทรทัศน์และผู้เย็นครับ"

"ไม้อะละผมอยากได้รถยนต์สปอร์ตคันนี้เท่านั้น อ้อ-ถามหน่อยน้องชาย ประมูลได้แล้วจ่ายเช็คให้ได้เลยไหม"

"สำหรับรถยนต์ได้ครับ แต่บริษัทจะโอนทะเบียนให้หลังจากบริษัทได้ไปเบิกเงินมาจากธนาคารแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

"ไม่จำเป็นหรอก ฉันกับคุณพระพิทักษ์ฯ เจ้าของหรือผู้อำนวยการบริษัทนี้รักใคร่ชอบพอกันมาก ขณะนี้คุณพระอยู่หรือเปล่าละ"

ช่างพิตหนุ่มมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ และรู้ทันทีว่าท่านเจ้าคุณต้องเป็นผู้ที่มีบุญวาสนามิฐานะสูงส่ง

"อยู่ครับผม คุณพระอยู่บนตึกสำนักงานขอรับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้านิกร

"แกอยากได้รถคันนี้จริงๆ เอะ"

นิกรยิ้มเป็น

"ครับ อยากได้ใจจะขาดอยู่รอนๆ แล้ว โอ้-รลดเอ๊ย เจ้าช่างสวยถูกใจข้าเหลือเกิน ข้าจะกลับกลายเป็นหนุ่มวัยรุ่นถ้าข้าได้ชี้เจ้า"

"ดีแล้ว พ่อจะขึ้นไปพบกับพระพิทักษ์ฯ บนตึกขอให้คุณพระสั่งให้คนของท่านประมูลราคาปอสเซชั่นนี้ก่อนเราจะได้ไม่ต้องเสียเวลารอคอย"

นิกรยกมือไหว้ประหลกๆ

"ขอบคุณครับคุณพ่อ แหม-ทำไมคุณพ่อใจดีกับผมถึงอย่างนี้ล่ะครับ หรืออยากให้ลูกเขยของคุณพ่อเป็นหนุ่มเมื่อได้ชี้รถคันนี้"

"เปล่า ไม่ใช่ยังงั้นหรอก พ่ออยากให้แกได้รถคันนี้ก็เพื่อแกจะได้ตายเร็วขึ้นพ่อจะได้สบายใจ อ้อ-คอยอยู่ที่นี่นะ พ่อจะไปพบกับผู้อำนวยการบริษัทเลหลัง" พุดจบท่านเจ้าคุณก็พาตัวเดินไปจากที่นั่น

มีคนในวัยหนุ่มสาวเข้ามามุงดูรถสปอร์ตคันนี้เพิ่มจำนวนขึ้น นิกรเฝ้ามองดูมันอย่างจับอกจับใจ พล , กิมหงวน และดร.ดิเรกไม่เห็นด้วยที่นิกรจะเลหลังปอสเซชั่นนี้แต่ไม่อยากคัดค้านเพราะรู้นิสัยของนิกรดี ถ้าเขาอยากได้อะไรแล้วถึงแม้เขาจะต้องเสียเงินสักเท่าใดเขาก็ยอม

ไม่ถึง ๑๐ นาทีเจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งหายขึ้นไปบนตึกสำนักงานก็กลับลงมา ท่านเดินตรงมาที่ลานคอนกรีตแล้วหยุดยืนข้างกลุ่มรถจักรยานยนต์ซึ่งอยู่ห่างจากปอสเซชั่น ๑๐ เมตร แล้วพยักหน้าเรียกคณะพรรคสี่สหาย นิกรเดินนำหน้าเพื่อนเกลอทั้งสามเข้าไปหา

"ว่าไงครับคุณพ่อ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าแบ่

"รถปอสเซชั่นสปอร์ตคันนี้ไม่ได้ความเสียแล้วโว้ย อย่าประมูลเอาไปเลย"

"ทำไมครับ" นิกถามโดยเร็ว

"พระพิทักษ์ฯ เขามีความเคารพรักพ่อก็เลยเปิดเผยความจริงให้รู้ว่า มันเป็นรถผีสิง"

"รถผีสิง..." นิกคราง "หมายความว่าอย่างไรครับ"

"มันทับคนตายมาหลายคนแล้ว คุณพระบอกพ่อว่าในทะเบียนรถยนต์ปรากฏว่า ในระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาเปลี่ยนเจ้าของถึง ๖ คน คุณพระว่าใครเป็นเจ้าของใช้รถคันนี้ไม่ทันไรก็ชนคนตาย เจ้าของคนสุดท้ายที่มอบรถให้คุณพระมาเลหลังเป็นนิสิตหนุ่มของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ขณะนี้กำลังเป็นความในเรื่องขับรถชนคนตาย"

นิกหันไปมองครูตโปสเซอร์สปอร์ทคันนั้นแล้วเปลี่ยนสายตามาที่พ่อตาของเขา

"แต่ผมอยากได้มันนี่ครับคุณพ่อ"

พลพูดเสริมขึ้นด้วยความหวังดีต่อเพื่อนเกลอของเขา

"อย่าเลอะอะอ้างกร รถที่ชนคนตายมาแล้วเขาไม่ซื้อไปใช้หรอก เรื่องผีปิศาจมันจะมีจริงหรือไม่แต่เราก็ควรจะเชื่อถือบ้าง"

กิมหงวนเห็นพ้องด้วย

"จริงโวย ซื้อเอาไปแกะขับไปชนใครเขาตายแก้ต้องมิธุระไปติดตะรางเปล่าๆ อยู่นอกคุกอย่างนี้ก็สบายดีแล้วนี่นะ ถ้าแกอยากได้ปอสเซอร์สปอร์ทก็สั่งซื้อใหม่ๆ สักคันซิวะ"

นิกทำกิริยากระแง้กระงอดเหมือนกับสาวทินเอด

"ไม่เอา แกอยากได้คันนี้"

เสี่ยหงวนชักฉิว

"ยังงั้นก็ตามใจแก"

นิกหันมาทางพ่อตาของเขาแล้วยกมือไหว้ปะหลกๆ

"ผมกราบเท้าละครับคุณพ่อ คุณพ่อกรุณาขึ้นไปพบคุณพระพิทักษ์ฯ เรียนท่านให้สังคนของท่าน ประมูลรถปอสเซอร์เถอะครับ ผมจะสู้ราคากับเขา ถ้าไม่ได้รถคันนี้ผมฆ่าตัวตายแน่ จะเป็นรถผีสิงก็ช่างมันเถอะครับผมไม่ถือ รถแบบนี้มันเกือบเหมือนรถแข่งขับมันมือเกินไปที่ทับคนตาย ถ้าขับระวังอย่างผมจะเป็นอะไรไปครับ ผมขับรถมาตั้งนานแล้วไม่เคยชนคนหรือชนรถเลย"

ท่านเจ้าคุณตาปริบๆ มองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"แกนี่คือและร้นมาก แกมีเงินพอที่จะซื้อรถสปอร์ทยี่ห้อดีๆ มาใช้ให้หงเกิดเสน่ห์หารรถคันนี้"

"มันถูกใจผมนี่ครับ คุณพ่อกรุณาขึ้นไปพบกับคุณพระอีกทีเถอะครับ ผมจะประมูลสู้ราคากับเขาแล้วขับไปบ้านเลย"

ท่านเจ้าคุณนั่งอึ้งไปสักครู่

"เอา-ตามใจแก ฉันทอยากจะรู้เหมือนกันว่าถ้าแกได้รถปอสเซอร์คันนี้ไปมันจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่แก" พูดจบท่านก็หมุนตัวกลับเดินตรงไปที่ตึกใหญ่ของบริษัทเลหลังอีกครั้งหนึ่ง

นิกหันมาพูดกับศาสตราจารย์ดิเรก

"แกมีความเห็นอย่างไรบ้างหมอเกี่ยวกับรถสปอร์ทคันนั้น"

นายพลดิเรกหัวเราะหึๆ

"ไอไม่เลื่อมใสในเรื่องผีปิศาจ แต่ไอเห็นว่ารถมันเก่าแล้ว เขาใช้มาเกือบสามปีแล้ว แกซื้อเอาไปก็
จะต้องเสียเงินค่าซ่อมบ่อยๆ"

นิกรยิ้มเล็กน้อย

"ช่างมันเถอะ ขับเล่นสักพักพอเบื่อก็ขายมันไป"

"ออไร้ ตามใจยู"

ใน ๕ นาทีนั้นเองเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ลงมาจากตึกหลังนั้นและพาสุภาพบุรุษผู้สูงอายุในวัน ๖๐ เศษ
รูปร่างบอบบางคนหนึ่งมาด้วย ท่านผู้นี้คือพระพิทักษ์ฯ เจ้าของบริษัทเลหลังนั้นเอง คุณพระแต่งสากลชุดสี
เทาภูมิฐาน ลักษณะท่าทางบอกให้รู้ว่าเป็นคนมีเงินแต่กระดุกขัดมัน

"รู้จักกับคุณพระพิทักษ์เสี่ยซี" ท่านเจ้าคุณกล่าวแนะนำสี่สหาย

พล, นิกร, กิมหงวน และคร.ดิเรก ต่างยกมือไหว้พระพิทักษ์ฯ อย่างนอบน้อมซึ่งคุณพระก็รีบบรรเทา
ทันที

"ยินดีมากครับที่ได้รู้จักกับพวกคุณ ขึ้นไปคุยกันบนตึกดีกว่าครับ"

นิกรว่า "ขอบคุณครับ ผมกำลังสนใจกับปอสเซ่สปอร์ทคันนั้น"

คุณพระยิ้มละไม

"ครับ ท่านเจ้าคุณบอกผมแล้ว เจ้าของรถเขาตั้งผมไว้ว่ารถคันนี้จะต้องตั้งราคาประมูลอย่างต่ำ ๘๐,
๐๐๐ บาท ถ้าไม่มีใครประมูลเขาก็จะรับรถไปและคิดค่าปวดยการให้ผม อ้า-เมื่อคุณอยากได้ผมขอเสนอขาย
ให้คุณโดยไม่ต้องเสียเวลาประมูล ผมคิด ๘๕,๐๐๐ บาทเท่านั้นแหละครับ"

นิกรกำลังอยากได้จึงตกลงทันที

"ตกลงครับได้เท่า"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ จุปากแล้วคุณนิกรเบาๆ

"แกน่าจะต่อรองกับคุณพระบ้าง"

นิกรพูดตัดบท

"ราคาที่ว่านี้ผมพอใจครับ" พูดจบเขาก็ถ่วงกระเป๋ากางเกงด้านหลังหยิบสมุดเช็คออกมาแล้วปลด
ปากกาปลอกทองออกมาจากกระเป๋าสี้อฮาไว "ผมจะเขียนเช็คสั่งจ่ายเงินให้ได้เท่าเลยเพื่อผมจะได้รับรถเอา
ไปบ้าน ถ้าคุณพระจะสงสัยว่าเช็คของผมเป็นเช็คเค็งหรือเช็คสปริงผมจะให้คุณพ่อร์รับรอง หรือให้เสี่ยหงวน
มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยรับรองก็ได้"

พระพิทักษ์ฯ หัวเราะชอบใจ

"ผมรู้จักท่านเจ้าคุณดีครับ เช็คของคุณเป็นเช็คที่ผมเชื่อถือ อ้าๆ ขอบคุณครับ เมื่อจ่ายเช็คให้ผมแล้ว
คุณก็รับรถเอาไปได้ ผมจะมอบทะเบียนรถยนต์ให้ไปเลย แล้วพรุ่งนี้ตอนสายผมจะนัดให้เจ้าของรถเขาไป
โอนทะเบียนให้คุณที่กองทะเบียน"

นิกรมีสีหน้าสดชื่นแจ่มใสผิดปกติ

"ขอบคุณครับ" พูดยกนิกรก็เดินไปที่โต๊ะสี่เหลี่ยมตัวหนึ่ง ก้มตัวลงเซ็นเช็คส่งจ่ายเงินสดให้คุณพระพิทักษ์ ๘๕,๐๐๐ บาท เมื่อเซ็นชื่ออ่านทานดูเรียบร้อยเขาก็ฉีกมันออกจากเล่มเดินกลับมาหาพระพิทักษ์ ส่งเช็คให้ผู้อำนวยการบริษัทเลหลัง

ไม่ต้องสงสัยว่าพระพิทักษ์ จะดีใจเพียงใด รถสปอร์ทคันนี้เจ้าของสั่งให้ตั้งราคาประมูลเพียง ๖๐,๐๐๐ บาทเท่านั้นเอง และสั่งว่าถ้ามีใครมาติดต่อขอซื้อในราคา ๖๐,๐๐๐ บาทก็ให้ขายไปโดยไม่ต้องประมูล เป็นอันว่าคุณพระได้กำไร ๒๕,๐๐๐ บาท และยังได้ค่านายหน้าจากเจ้าของรถอีก ๒๐ เปอร์เซ็นต์ตามที่ตกลงกัน

พระพิทักษ์ เก็บเช็คไว้ในกระเป๋าบนแล้วล้วงกระเป๋าหยิบพวงกุญแจและสมุดทะเบียนรถยนต์ออกมาส่งให้นิกร

"นี่ครับ ขอบคุณมากครับที่คุณตกลงซื้อรถผมอย่างง่ายดายเช่นนี้ เป็นอันว่ารถปอสเซชั่นนั้นเป็นสมบัติของคุณ โดยถูกต้องแล้ว ผมได้มอบกุญแจและทะเบียนรถให้คุณเรียบร้อยแล้ว"

นิกรเปิดสมุดทะเบียนรถออกดู พอแลเห็นรายชื่อเจ้าของรถตั้งแต่คนแรกจนถึงคนสุดท้ายเขาก็กลืนน้ำลายเอือก

"ไอ้โฮ ไหนคุณพระบอกกับคุณพ่อว่ารถคันนี้เปลี่ยนเจ้าของมา ๖ คน ความจริงมัน ๑๖ คนนี่ครับ"

พระพิทักษ์ ขมวดคิ้วขึ้น หันขวับมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ผมเรียนได้เท่าว่า ๑๖ คนนะครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ส้มตาโพลง

"งั้นรอละ ถ้ายังงั้นผมก็ฟังผิดไป แต่ว่าจะก็เจ้าของก็ไม่แปลกอะไร เพราะเดี๋ยวนี้ลูกเขยผมได้เป็นกรรมสิทธิ์รถคันนี้สมใจเขาแล้ว

ผู้อำนวยการบริษัทเลหลังยิ้มเล็กน้อย

"ใช่ครับ รถคันนี้ก็เหมือนกับผู้หญิง ถึงมีผิวมาหลายคนผิวคนสุดท้ายก็ยังรักอย่างสุดสวาทขาดใจ เพราะมีเสน่ห์และถูกใจนั่นเอง ความจริงลูกชายของผมเขาก็อยากได้ แต่เมียผมเป็นคนหัวโบราณครับ เขารู้ว่ารถคันนี้เคยทับคนตายมาแล้ว เขาก็ยื่นคำขาดไม่ยอมให้ลูกชายของผมซื้อ ม่ายเจ้าเล็กของผมก็คงซื้อไปจี้แล้ว"

นิกรกล่าวถามคุณพระว่า

"ประธานโทษครับได้เท่า รถคันนี้ทับคนตายมาก็คนแล้วครับเท่าที่คุณพระทราบ"

ผู้อำนวยการบริษัทเลหลังตอบโดยไม่ต้องคิด

"ก็ ๑๖ คนนะซีครับ"

นิกรสะอึกโหยง ใบหน้าถอดสีทันที

"๑๖ คนเชียวหรือครับ"

"ครับ"

นิกรค่อยๆ หันหน้ามาทางเสี่ยหงวน

"แกช่วยรับแข่งกันทีเถอะวะ กันชกกลัวเสียแล้ว"

อาเสี่ยทำคายน

"อย่าว่าแต่ชื่อเลย ให้กันเปล่าๆ แถมก้านเคอร์และยาอุทัยให้กันอีกกันก็ไม่เอา ระวังให้ดีเถอะ จะต้องขับรถคันนี้ทับคนตายในไม่ช้า อยู่ดีๆ ไม่ว่าดีหาเรื่องติดคุก"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"แต่อย่างไรกันก็ซื้อไว้แล้ว ไปให้อาจารย์ดีทำพิธีปลงศพความให้ก็เห็นจะไม่มีอะไร แล้วมันก็อยู่ที่ การจับด้วย คนเราถ้าจับรถด้วยความระมัดระวังไม่ประมาทก็ปลอดภัยเสมอ"

พระพิทักษ์ฯ กล่าวกับนิกรอย่างยิ้มแย้ม

"เชิญไปที่รถเถอะครับ ช่างไฟของผมจะได้เรียนให้คุณทราบถึงกลไกบังคับต่างๆ รถแต่ละยี่ห้อย่อม แตกต่างกันนับตั้งแต่สแตทและสวิทช์ไฟ"

ครั้นแล้วผู้อำนวยการบริษัทเลหลังก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตรงไปที่รถปอสเซ่สปอร์ทคัน นั้น เมื่อคุณพระแจ้งให้ช่างไฟของท่านทราบว่านิกรได้ซื้อรถคันนี้แล้ว บรรดาหนุ่มสาวที่ยืนห้อมล้อมรถก็พากันมองคุณนิกรเป็นตาเดียว การรับมอบรถได้กระทำขึ้นโดยใช้เวลาเพียงเล็กน้อย ช่างไฟเปิดท้ายรถให้นิกรดูเครื่องอะไหล่ซึ่งบรรจุอยู่ในถาดพลาสติกหนึ่งถาด นอกจากนี้ก็มีเหล็กกัวยางหนึ่งท่อนและยางอะไหล่กลาง เก้ากลางใหม่หนึ่งเส้น ต่อจากนั้นนิกรก็สั่งช่างไฟให้เปิดหน้าหม้อเพื่อตรวจเครื่องยนตร์ แล้วนิกรก็กล่าวกับ คร.ดิเรกเบาๆ

"แกช่วยตรวจดูเครื่องยนตร์หน่อยซิหม่อ"

"โน้ แกซื้อเขาแล้วจะไปตรวจหาหอกอะไร ดีไม่ดีก็เป็นของแก"

"นำ ช่วยดูหน่อยเถอะวะ สภาพของเครื่องยนตร์ยังคืออยู่ไม่ใช่หรือ แทนเครื่องและส่วนประกอบ สะอาดหมดจดเข้าที่ดี"

นิกรเปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งบนรถอย่างภาคภูมิใจ เขาได้ถามช่างไฟสักครู่เขาก็เปิดกุญแจสวิทช์ไฟ แล้วสแตทเครื่อง เสียงเครื่องยนตร์ปอสเซ่กัวยางขึ้นคล้ายกับเสียงรถแข่ง นิกรยิ้มแก้มแทบแตก เขาลองเข้า เกียร์เดินหน้าและถอยหลังในบริเวณลานคอนกรีต แล้วก็หยุดรถดับเครื่องลองใช้เครื่องมืออัตโนมัติปิดเปิด ประทุนและยกล้อข้างใดข้างหนึ่งขึ้นจนเข้าใจดี ผู้คนที่มุงดูรถคันนี้ได้แยกย้ายกันไปหมดแล้ว

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินนำหน้าพระพิทักษ์ฯ กับช่างไฟและสามสหายเข้ามาหานิกรที่รถปอสเซ่ คุณ พระกล่าวกับนิกรว่า

"ผมจะให้ช่างไฟของผมติดรถคุณไปด้วยนะครับเพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้รถคันนี้"

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ไม่ต้องครับได้เท่า ผมจับได้ไม่ยากอะไร เกียร์กระปุกแบบนี้จับง่ายกว่าเกียร์มือ" แล้วนิกรก็ยิ้มให้ คณะพรรคของเขา "กันเอารถกลับบ้านละ ใครจะไปกับกันก็ได้ ไปใหม่ละพล"

พลสันศิริษะ

"ช่างเถอะ ฉันยังไม่อยากเป็นจิ๊กโก๋แก่เหมือนอย่างแกหรอก"

นิกรค่อนข้างหลับปะเหลือก เขาเปิดสวิทช์ไฟสตาร์ทเครื่องยนต์ ท่าทางของนิกรมีความสุขจนเห็นชัด เขายกมือไหว้คุณพระพิทักษ์ฯ แล้วกล่าวว่า

"ผมลาละครับได้เท่า วันหลังผมจะมาดูการเลหลังที่นี้่อีก"

พระพิทักษ์ฯ รับไหว้ทันที

"สวัสดิ์ครับคุณนิกร ขอให้โชคดีนะครับ"

นิกรโบกมือให้เพื่อนๆ แล้วเหยียบครัชเข้าเกียร์นำปอสเซ่สปอร์ทเล่นออกจากที่เลียวไปตามถนนคอนกรีตออกไปจากบริษัทเลหลังของพระพิทักษ์ฯ ด้วยความภาคภูมิใจที่เขาได้เป็นเจ้าของรถสปอร์ทคันนี้

ตลอดวันนั้น นิกรได้ขับรถตระเวนไปทั่วพระนครและธนบุรีด้วยความสนุกสนาน เมื่อปอสเซ่สปอร์ทสีแดงสดผ่านไปทางไหนใครๆ ก็มักจะเรียกนิกรว่าจิ๊กโก๋แก่ แต่นิกรก็เหมือนกับคนมีเงินทั้งหลายใครจะด่าว่าก่อนขออดนินทาอย่างไรไม่สนใจ

เขานำรถไปอัดฉีดล้างที่ร้านขายน้ำมันแห่งหนึ่ง ถ่ายและเปลี่ยนน้ำมันเครื่องน้ำมันเกียร์ น้ำมันเฟืองท้ายน้ำมันหม้อกรอง เดิมเป็นซินเต็มถัง ถ่ายและเปลี่ยนน้ำในหม้อน้ำใส่ยา กันสนิม แล้วเขาก็ขับท่องเที่ยวไปแวะไปดูงานที่บริษัทรถประจำทางของเขาโดยเจตนาจะอวดรถสปอร์ทคันนี้มากกว่า ต่อจากนั้นก็ไปเยี่ยมญาติพี่น้องเยี่ยมมิตรสหายอีกหลายคน แล้วก็ขับไปตามถนนสายต่างๆ

นิกรกลับมาถึงบ้านในเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น.เศษ

เขาคดแตรเสียงสั้นยาวสามสี่ครั้งเรียกเด็กหนุ่มคนสวนคนหนึ่งให้ไปเปิดประตูรั้วบ้าน "พัชรภรณ์" รับเขา เมื่อประตูเหล็กทั้งสองบานเปิดออกนิกรก็ยิ้มให้เด็กหนุ่มชาวอีสาน

"เฮ้ย รถข้าสวยไหมวะอ้ายเถื่อน"

เจ้าเถื่อนมองดูปอสเซ่สปอร์ทอย่างชื่นชม

"เข้าทีครับ คุณนิกรขับรถคันนี้ทำให้หนุ่มจีนอีกเป็นกอง"

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก ล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรใบละ ๑๐ บาทออกมาหนึ่งฉบับชูอวดเจ้าเถื่อน

"เอาไปกินกาแฟ"

เจ้าเถื่อนปราดเข้ามายื่นทางขวาของรถประนมมือไหว้นิกรแล้วรับเงินมาถือด้วยความดีใจ

"ขอบคุณครับ ผมเป็นคนสวนอยู่ที่นี้มาสามปีแล้วเพิ่งได้รางวัลจากคุณนิกรวันนี้เอง เพิ่งซื้อใหม่หรือครับ"

"อ้อ สวยถูกใจข้าเหลือเกิน ข้าเป็นหนุ่มจีนจริงๆ หรือ"

"ครับ เหมือนกับพวกจิ๊กโก๋ข้างบ้าน"

"อ้าว เดี่ยวกูเอาเงินคืนเลย" พูดจบเขาก็ขับรถเล่นเข้าไปในบ้าน "พัชรภรณ์" อย่างรวดเร็ว พอถึงหน้าโรงรถก็เหยียบห้ามล้อเต็มที่ เสียงยางรถครูดกับถนนคอนกรีตดังลั่นบ้าน ครั้นแล้วนิกรก็ดับเครื่องยนต์แล้วเปิดประตูพาตัวลงจากรถเดินตรงไปยังตึกใหญ่ด้วยความภาคภูมิใจที่เขาได้เป็นเจ้าของรถสปอร์ทคันนี้

พอเข้ามาในห้องนิกรก็แลเห็น พล, กิมหงวน, ดร.ดิเรก พร้อมด้วยสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่เรียงรายรอบห้อง เมื่อนิกรเดินเข้ามาในห้องทุกคนก็พากันมองดูเขา คุณหญิงวาดเล่นงานหลานชายของท่านทันที

"ว้าย ใจอำยกร เสือกไปซื้อรถผีสิงมาทำไม แยกำลังหาความเดือดร้อนให้ตัวเองรู้ไหม"

นิกรตรงเข้ามาทูลตบตัวนั่งบน โซฟาตัวใหญ่ซึ่งเพื่อนเกลอทั้งสามนั่งอยู่ก่อนแล้ว เขายิ้มให้คุณหญิงวาดแล้วกล่าวว่า

"คุณอากลัวว่าผมจะขับรถทับใครตายยังงั้นหรือครับ"

"ก็ใช้นะซี รถที่เคยทับคนตายนะไม่มีใครเขาขี่กันหรอก ปีศาจที่มันสิงอยู่ในรถมันจะคลั่งบันดาลให้แกมีความประมาทขาดความระมัดระวังหรือมายกั้บังหูบังตาแกทำให้แกชนใครเขาตาย แล้วแกก็ต้องเป็นถ้อยร้อยความติดคุกติดตะราง"

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

"คุณอาไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ ผมให้อาจารย์ทำพิธีปัดรังควานให้แล้ว ผมไปแวะหาหมอใหญ่อาจารย์ของผมที่วัดธาตุทองเมื่อตอนใกล้เที่ยง อาจารย์ประพรมน้ำมนต์ปัดรังควานให้ตามพิธีไสยศาสตร์"

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

"แกก็เลยขับรถเที่ยวทั้งวัน"

"ฮือ ไปกินข้าวหมูแดงที่บ้านโป่ง แล้วไปกิน ไอ้เลี้ยงที่เมืองเพชร กลับมากินอาหารค่ำที่นครปฐม แหม-มันดีวะ เครื่องยนต์แรงได้ทันใจ กันขับแซงขึ้นหน้ารถอื่นๆ หมดจากนครปฐมมานี่"

พลกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"นั่นแหละ ขึ้นขับอย่างนี้ถ้าแกไม่ตายแกก็มีหวังติดคุก"

นิกรยกมือให้พลซึ่งนั่งอยู่ทางขวาของเขา

"มือชั้นนี้รับรองไว้อย" พุดจบเขาก็ยิ้มให้ประไพ "ไปดูรถปอสเซ่ของกรซีจะไพ ไพจะลองขับดูเล่นก็ได้"

ประไพค้อนขยับ

"ไม่ยากดูให้เสี่ยลูกน้อยนี่ตา แก่จนปานนี้แล้วยังขับรถสปออร์ท่างไม่นึกขายหน้าเขาบ้างเลย"

นิกรชักลิ่ว

"แต่รถคันนี้ทำให้กรหนุ่มขึ้นรู้หรือเปล่า กรไปแวะเยี่ยมยายเทพมา เมียยายเทพยังบอกว่ากรขับรถคันนี้ทำให้กรเป็นหนุ่มขึ้นอีกหลายปีมองดูคล้ายๆ กับเจมส์ ดิน"

"อูย" เสี่ยหงวนร้องขึ้นดังๆ

นิกรหันมาทำตาเขียวกับอาเสี่ย

"อูยทำไมวะ"

"ทำไม มันจะดูแปลกเป็นเจ้ากัณรี โธ่-อ้ายโก้แก่ นั่งรถเก่งทั้งสง่าและภาคภูมิไม่ชอบ ชอบรถสปอร์ต ซึ่งเป็นรถที่เหมาะสมสำหรับเด็กหนุ่มคราวลูกหลานของเรา คนเรามันต้องทำตัวให้เหมาะสมกับวัยของเราไว้ เราเห็นตาแก่หัวงอกก็คิดคะนองเหมือนเด็กหนุ่มเรายังอยากตะนี้หว่า ถูกอะไรยังไม่แก่แต่วัยของเรา ก็เกือบจะแก่แล้ว อย่างน้อยลูกชายของเราก็โตเป็นหนุ่มพอที่จะตะปากเราได้แล้ว"

นิกรค้อนปะหลับปะเหลือก

"รสนิยมของคนเรามันไม่เหมือนกัน โว้ย แก่ไม่ชอบสิ่งไหนก็เห็นใครเขาทำอย่างนั้นก็รู้สึกคิดหน้า ขวางตาหมั่นไส้เขา มันชอบรถสปอร์ตก็ไม่ใช่ชอบก็ช่างแก่ปะไร กันไม่ได้ไปจับบนกบาลแก่นี้หว่า"

อาเสี้ยแทนที่จะโกรธกลับหัวเราะ

"เออ จริงของแก"

เจ้าแห้วเดินลงบันไดมาจากชั้นบน ถือถาดเงินใบเล็กๆ ใส่หมากและพลูจิบมาด้วย พอแลเห็นนิกร เจ้าแห้วก็ยิ้มเป็น เขาตรงเข้ามาทักตัวลงนั่งคุกเข่าข้างคุณหญิงวาดแล้ววางถาดเงินลงบนโต๊ะระหว่างเก้าอี้ นวมที่เจ้าคุณปัจจนึกฯ และคุณหญิงวาดนั่งเคียงกัน เสร็จแล้วก็กลานเข้ามาหานายจอมทะเล้น

"รับประทานผมแลเห็นรถสปอร์ตของคุณแล้วครับ ผมมองจากหน้าต่างนอนของท่านแล้วแล เห็นถนัดตั้งแต่คุณขับเข้ามาในบ้าน"

นิกรส่งพวงกุญแจรถให้เจ้าแห้ว

"อ๊า-แกช่วยไปเอาเข้าโรงที่เถอะวะ เกียร์หนึ่งผลักไปซ้ายดึงลงล่าง ช่างบนตรงกับเกียร์หนึ่งเป็น เกียร์ถอยหลัง ทางขวามือเกียร์สอง ช่างล่างเกียร์สามแบบเดียวกับรถที่ใช้เกียร์กระปุกโดยมากนั่นแหละ สตีทเป็นปุ่มอยู่บนครัช สวิตซ์ไฟหน้าท้ายอยู่ใต้กุญแจไฟเครื่องยนตร์"

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปทางหน้าตึก แต่แล้วทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียง เครื่องยนตร์ของรถปอสเซ่ดังขึ้น เจ้าแห้ววิ่งโครมครามเข้ามาในห้องโถงร้องเอะอะเอ็ดตะโร

"รับประทานรถผีสิงเอาเรื่องแล้วครับ รับประทานติดเครื่องได้เองและแล่นได้เองโดยไม่มีใครขับ"

ทุกคนหน้าตื่นไปตามกัน คุณหญิงวาดออกใจตื่นระทึกด้วยความเกรงกลัวภูตผีปีศาจ

"เอาละซีอ้ายกร" ท่านพูดเสียงสั้นเครือ "รถของแกเล่นงานเราแล้ว"

สี่สหายและเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างลุกขึ้นพากันออกไปจากห้องโถงอย่างร้อนรน เจ้าแห้วติดตาม ออกไปด้วย ปอสเซ่ผีสิงกำลังแล่นมาทางตึกใหญ่ด้วยเกียร์หนึ่งเสียงเครื่องยนตร์จึงดังมาก เมื่อถึงทางแยกไป ทางหลังตึกมันก็เลี้ยวขวามาทางหน้าตึกแล้วเปลี่ยนเป็นเกียร์สอง คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วยืนตะลึงอ้าปากหวอไปตามกัน โดยเฉพาะเจ้าแห้วเส้นผมบนศีรษะตั้งชันด้วยความหวาดกลัวผี ปีศาจที่สำแดงอิทธิฤทธิ์ทำให้รถคันนี้แล่นได้เหมือนกับมีคนขับ

ปอสเซ่เลี้ยวขวามือตรงไปทางประตูรั้วบ้าน "พัชรภรณ์" ด้วยความเร็วพอลประมาณ

"ตายแน่กู" นิกรครางเสียงลั่น

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองครูผีสิง ถนนคอนกรีตหน้าบ้าน "พัชรภรณ์" นั้นติดต่อกันมีทางรถเข้าทางหนึ่งและทางออกทางหนึ่งแต่ไปรวมกันตอนใกล้จะถึงประตู ปอสเซ่สปอร์ทเลี้ยวกลับมาทางโรงรถอีกในเวลาเดียวกันคุณหญิงวาดกับสีนางก็พากันออกมาขึ้นครูผีสิงด้วยความหวาดกลัว

คราวนี้ปอสเซ่เปลี่ยนเกียร์สามและวิ่งเร็วขึ้นอีก มันผ่านมาทางหน้าตึกแล้วเลยไปเลี้ยวขวาไปทางประตูรั้วหน้าบ้าน ซึ่งเด็กหนุ่มคนสวนได้ปิดใส่กลอนแล้ว ทุกคนเข้าใจว่าปอสเซ่คงจะชนประตูรั้วพังทลายราบแต่มันหาชนไม่ มันคงเลี้ยวกลับมาทางโรงรถและหยุดหน้าโรงรถท่ามกลางความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจของคณะพรรคสี่สหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกับเจ้าแก้ว

เครื่องยนต์ถูกเร่งเต็มแรงเหมือนกับจะเก็บไฟไว้สตาร์ทในวันรุ่งขึ้น ต่อจากนั้นปอสเซ่ก็แล่นถอยหลังเข้าไปในโรงเก็บด้านขวาสุดซึ่งมีที่ว่างเหลืออยู่พอจอดครรถ ได้อีกเพียงคันเดียวเท่านั้น

แล้วเครื่องยนต์ก็ดับลง เจ้าแก้วตัวสั่นเหมือนลูกนก ใบหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ เขามองดูหน้านิกรแล้วกล่าวเสียงสั่นเครือ

"รับประทานไม่น่าชื่อมาเลยครับ อาเสียดอกผมว่ามันทับคนตายมาเกือบ ๒๐ คนแล้ว บรีอว์... รถยนต์คันนี้ได้เองโดยไม่มีคนขับ"

นิกรพยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เขาถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวถามคร.ดิเรก

"แกเข้าใจว่ายังไงหมอ"

ศาสตราจารย์ดิเรกนั่งอึ้งไปสักครู่

"ไม่มีปัญหาอะไร รถของแกแล่นได้ด้วยอิทธิฤทธิ์ของผีปิศาจแน่ๆ อยู่ดีๆ เครื่องยนต์จะติดขึ้นได้เองย่อมเป็นไปได้"

คุณหญิงวาดปราดเข้ามาหานิกร ท่านมองคูหลานชายของท่านอย่างเคียดดาลแล้วกล่าว

"เพราะแกที่เดี๋ยวจักนำผีศาจให้เข้ามาอยู่ในบ้านของฉัน แกต้องเอารถของแกไปทิ้งเดี๋ยวนี้ เร็ว-ขับออกไปให้พ้นจากบ้านเรา"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"โธ-ไม่ใช่รถไหลานนะครับคุณอา ผมซื้อมาเกือบแสนจะให้ผมเอาไปทิ้งยังไงล่ะครับ"

"แล้วจะเก็บไว้ในบ้านให้ผีที่สิงอยู่ในรถหลอกหลอนพวกเรายังงั้นรี"

"ขอเวลาให้มันจอดอยู่ในโรงสักคืนเถอะครับ พรุ่งนี้ผมจะเอาไปไว้ที่อื่น ไปฝากไว้ที่ปั้มน้ำมันข้างบ้านเราก็ได้"

"ไม่ได้ แกต้องเอาไปเดี๋ยวนี้"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"เฮ้ะ เฮ้ะ ตอนนี้ผมไม่กล้าขับหรือครับคุณอา"

คุณหญิงวาดหันมาทางเจ้าแก้ว

"ถ้ายังงั้นแกเอาไปอ้ายแก้ว เอาไปฝากไว้ที่ปั้มน้ำมัน ขึ้นอยู่ในบ้าน ฉันคงนอนไม่หลับแน่"

เจ้าแก้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"รับประทานผมไม่กล้าข่มมันไปหรอกครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

"ส่งกุญแจรถมานี้ฮ้ายแห้ว ฉันจะข่มมันไปฝากเขาไว้ที่ปั๊มน้ำมัน คุณอาและพวกเมียๆ ของเราจะได้สบายใจ"

เจ้าแห้วรีบส่งพวงกุญแจรถให้นายพลดิเรกทันที พลนิกรกล้าขึ้นมาก็กล่าวขึ้นว่า

"กันไปด้วยคนหมอ ฮ้าย-ฮ้ายแห้วไปเปิดประตูรั้วบ้าน"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พุดเสริมขึ้น

"อาไปด้วยไวย"

ศาสตราจารย์ดิเรกเดินนำหน้าพาพลกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ลงบันไดตึกตรงไปที่โรงรถ เสียหงวนคว้ามือนิกรพาลงบันไดติดตามไป ส่วนเจ้าแห้วรีบไปเปิดประตูรั้วหน้าบ้านตามคำสั่งของพล

เมื่อสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ มาถึงหน้าโรงรถทุกคนก็หยุดยืนรวมกลุ่มกันจ้องมองดูรถปอสเซ่ซึ่งจอดอยู่ในโรงท่ามกลางแสงไฟอันสลัวลาง โรงรถนี้มีขนาดใหญ่โตมาก ปลูกเป็นอาคารชั้นเดียว ประตูด้านหน้าใช้เหล็กตารางยึดหยุนแต่ไม่เคยปิดคงเปิดทิ้งไว้เฉยๆ รถเก๋งหลายคันจอดอยู่เรียงราย ต่อจากปอสเซ่สปอร์ทก็คือรถเทานุส, เบ็นซ์, คอคจ, โอลส โมบิล, คาคิลแล็ค และบูอิกใหม่เอี่ยมของพลที่เพิ่งซื้อมาเมื่อสองสัปดาห์นี้ รถของบ้าน "พัชรภรณ์" มักจะเปลี่ยนบ่อยๆ ซื้อมาใช้ในราวปีเดียวก็ขายไปและซื้อใหม่ตามธรรมดาของคนมีเงิน

เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวกับคณะพรรคสี่สหายเบาๆ

"ฟังสองทุ่มกว่าเท่านั้นแต่รู้สึกว่ที่โรงรถนี้มันเงียบสงัดและวังเวงอย่างไรชอบกล"

นิกรเห็นฟ้องด้วย เขาพุดเสียงสั้นๆ ว่า

"นั่นนะสิครับ ผมขนลุกชูตลอดเวลา"

"แกกลัวระอะ" ท่านเจ้าคุณกระซิบถาม

นายจอมทะเล้นสั้นสิริยะ

"เปล่าครับ"

"แล้วทำไมถึงขนลุก"

"ปวดท้องสัวมครับ"

ทันใดนั้นเองเสียงไดนาโมสต๊าทของรถยนต์ปอสเซ่ก็ครางขึ้นแล้วเครื่องยนต์ก็เริ่มทำงาน สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างตกใจถอยหลังกรูด ไฟหน้ารถปอสเซ่ถูกเปิดสว่างจ้าทั้งๆ ที่ภายในรถไม่มีคนแม้แต่คนเดียว ต่อจากนั้นก็ม็เสียงเข้าเกียร์หนึ่ง ซึ่งเฟืองเกียร์อาจจะหลวมไปบ้างจึงมีเสียงดังเล็กน้อย และแล้วปอสเซ่สี่ล้อก็แล่นปราดออกมาจากโรงรถ

ความรักตัวกลัวตายทำให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ผ่านหนีไปคนละทาง เมื่อปอสเซ่แล่นที่อเข้ามาหา พลวิ่งหนีเข้าไปในโรงรถ นิกรกับเสี่ยหงวนวิ่งตูดแป้นลงไปในสนามหน้าตึก ศาสตราจารย์ดิเรกโดยอ้าว

ตรงไปที่ตึกใหญ่ ซึ่งลีน่าและคุณหญิงวาดกำลังยืนจับกลุ่มมองคู่มือทฤษฎีของรถสปอร์ตคันนี้ด้วยความ
ประหลาดใจและเต็มไปด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว

ปอสเซ่ตีแดงสดไล่ชนเจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งวิ่งกันกระเพื่อมย้ายพุ่งไปทางหน้าบ้าน ท่านเจ้าคุณเหลือ
หน้ามาดูแลเห็นปอสเซ่อยู่ห่างจากท่านเพียงสามสี่เมตรก็เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอีกแล้วท่านก็กระโจนลงไป
ใหญ่หน้าบ้านทั้งๆ ที่อากาศหนาวเย็น

"อูม"

รถยนต์สี่ล้อผลจากเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไล่ชนเจ้าแห้วทันที เจ้าแห้วใจหายวาบย่อขาลงดำแล้ว
กระโดดตัวลอยวิ่งเข้าไปในสนามหน้าตึก ปอสเซ่ซึ่งไม่มีคนขับแล่นลงจากถนนคอนกรีตเข้าไปในสนามได้
กวาดเจ้าแห้ว คราวนี้เจ้าแห้วร้องแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ เขารีบปีนหนีขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ริมสนามด้าน
ตรงกันข้ามอย่างรวดเร็วฉับพลัน ซึ่งตามปกติเจ้าแห้วไม่มีความชำนาญในการขึ้นต้นไม้ แต่ขณะนี้เขาเป็น
ต้นไม้ได้ราวกับว่าเขาเป็นชาวสวน

นิกร, กิมหงวน และนายพลดิเรกขึ้นไปอยู่บนตึกใหญ่รวมกลุ่มกับลีน่าและคุณหญิงวาด ส่วนเจ้า
คุณปัจจนิกฯ ขึ้นมาจากคูหน้าบ้านแล้ว แต่ปีนขึ้นทางด้านริมรั้วหน้าบ้าน "พัชรภรณ์" ความหวาดกลัวรศ
สิ่งทำให้ท่านเจ้าคุณลืมความหนาวและไม่สนใจกับร่างกายและเสื้อผ้าของท่านที่เปียกน้ำชุ่มโชก

ปอสเซ่แล่นผ่านตึกใหญ่ด้วยความเร็วประมาณ ๒๐ ไมล์ต่อชั่วโมง แล้วเลี้ยวซ้ายมือไปตามถนน
หลังตึก คนใช้ชายหญิงที่ยังไม่หลับนอนนั่งจับกลุ่มสนทนากันที่ศาลาพักร้อนหรือตามที่ต่างๆ แลเห็น
รถยนต์ไม่มีคนขับแล่นได้ก็แตกตื่นตกใจไปตามกัน ร้องกู่ตะโกนบอกกันอะอะเอ็ดตะโร

รศสี่ล้อแล่นย้อนกลับมาทางหน้าบ้าน "พัชรภรณ์" อีกครั้งหนึ่ง มันแล่นผ่านตึกใหญ่เลี้ยวขวามือไป
ทางประตูรั้วนอกถนนซึ่งประตูเหล็กทั้งสองบานเปิดทิ้งไว้ ทุกคนออกใจเดินระทึกไปตามกันกลัวว่ารศสี่ล้อ
จะแล่นออกไปนอกถนนสุขุมวิทและชนคนตาย

แต่ปอสเซ่แก้งไม่ยอมออกไปจากบ้าน "พัชรภรณ์" มันเลี้ยวกลับมาทางโรงรถอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี
เองเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็แสดงวิรกรรมวิ่งตรงไปที่ประตูรั้ว รีบปิดบานประตูทั้งสองบานอย่างรวดเร็ว ปอสเซ่
บุกไปทางหลังบ้าน "พัชรภรณ์" อีก ซึ่งมีถนนคอนกรีตติดต่อกันหลายสาย ในเวลาเดียวกันนี้เองพลก็
ออกมาจากโรงรถและวิ่งเหยาะๆ มาที่ตึกใหญ่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งออกตั้งติดตามมา เจ้าแห้วกระโดดลงมาจาก
ต้นไม้วิ่งตัดสนามเข้ามาหาท่านเจ้าคุณ

"รับประทานรอมผมด้วยครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งพลางร้องพลาง

"ตัวใครตัวมันโว้ย"

สี่ล้อกับลีน่าและท่านผู้ใหญ่พร้อมด้วยเจ้าแห้วรวมกำลังกันอยู่ที่หน้าตึกใหญ่ ทุกคนได้ยินเสียง
รถปอสเซ่แล่นวนเวียนอยู่ทางหลังบ้าน หลังจากนั้นสักครู่ มันก็แล่นออกมาทางหน้าบ้านอีกครั้งหนึ่งแล้ว
ตรงไปที่โรงรถจอดหน้าโรงรถไฟหน้าและท้ายรถถูกดับ แล้วเครื่องยนต์ก็หยุดทำงาน

ทุกคนเงยบกริบ ต่างจ้องตาเขม็งมองคูปอสเซ่สีแดงสดด้วยความหวาดหวั่นภูตผีปีศาจ เจ้าคุณปัจจนึกฯ ฟันยืมให้คุณหญิงวาดแล้วกล่าวว่า

"รู้สึกเป็นยังไงบ้างครับคุณหญิง"

คุณหญิงวาดทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

"ทั้งกลัวทั้งตื่นตื่นแปลกใจอะ ทำไมถึงคร่ำยังงี้ก็"ไม่รู้"

"ก็ผีตายโหงทั้งนั้นนี่ครับ แต่ว่าคงไม่หลอกหลอนหรือทำอะไรเราหรอกครับ นอกจากจะขับรดเล่นวนเวียนไปมารอบบ้าน"

คุณหญิงวาดมองไปที่รถปอสเซ่แล้วยกมือไหว้

"เข้าประคูน ไปที่ชอบๆ เอะแล้วฉันจะทำบุญตรวจนำอุทิศส่วนกุศล ไปให้ อ๋อยามาหลอกหลอนหรือแสดงอิทธิฤทธิ์ให้พวกเราดูเลย"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็ลงมองดูตัวเองแล้วกล่าวว่า

"มันไล่ชนผมผมไม่รู้ว่าจะหนีไปทางไหนต้องกระโดดลงคูริมรั้วหน้าบ้าน เนื้อตัวเปียกมอมเหม็นไปหมด"

"ขึ้น ไปอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียซิเจ้าคุณ อากาศหนาวอย่างนี้ สวมเสื้อกางเกงเปียกน้ำเดี๋ยวก็จะเป็นตะพั้งหรือ"

ท่านเจ้าคุณสะอื้นเล็กน้อย

"แล้วกัน ผมไม่ใช่ลูกเปิดนี่ครับจะได้เป็นตะพั้ง" แล้วท่านก็มามองคุณพระศรีสหาย "เราจะจัดการกับรดคันนี้อย่างไรต่อไปดีวะ"

พลว่า "ก็ให้อ้ายกรขับ ไปฝากไว้ที่ป้อมน้ำมันซีครับ หรือม่ายก็ขับลงคูหน้าบ้านเสียให้พ้นทุกข์พันร้อน"

นิกรพูดขึ้นด้วยเสียงสั้นๆ

"ไม่...มะ...มะ...ไม่เอาละ โว้ย กะ...กะ...กันไม่กล้าแต่ต้องรดคันนี้อีกแล้ว"

ประไพแหวขึ้นด้วยความหวาดกลัว

"รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นรดผีสิงทับคนตายมาตั้งหลายคนยังจะซื้อไปอีก"

นิกรหันมามองคูเมียรักของเขา

"โถ-กรอยากได้นี้จะ"

"แล้วมันทำให้พวกเราอกสันขวัญแขวน วุ่นวายกันทั้งบ้านใช่ไหมละ กรต้องจัดการเอาอายรดบ้านคันนี้ออกไปจากบ้านเราโดยเร็วนะจะบอกให้ ขึ้นปล่อยไว้ประเดี๋ยวก็ออกเล่นอีก ดีไม่ดีเล่นออกไปนอกบ้านทับคนตายกรเป็นเจ้าของจะเดือดร้อนรู้ไหม ตำรวจเขาต้องมาจับกรหาว่ากรเป็นผู้ขับ ใครเขาจะเชื่อว่าผีมันขับ ถึงเชื่อตำรวจก็ไม่มียุญญาที่จะจับผี นอกจากจับเจ้าของรด"

ประภาเลื่อนตัวเข้ามายื่นข้างศาสตราจารย์ดิเรก

"หมอมะ หมอนะเป็นคนกล้าผีและไม่ใคร่จะศรัทธาในเรื่องผีปีศาจใช่ไหมคะ"

นายพลดิเรกยิ้มให้เมียรักของเขา

"ออไร้ แต่เดี๋ยวนี้อิซัคศรัทธาเสียแล้วซี รถยนต์มันติดเครื่องได้เอง แล่นได้เองโดยไม่มีคนขับก็หน้าคิด"

ประกายยิ้มเจื่อนๆ

"หมอกี่...อย่าแก๊งทำเป็นคนชั่วลาดตาขาวหน่อยเลยคะ ช่วยเดินไปที่รถแล้วเปิดฝากระโปรงหน้าหม้อขึ้นถอดส่วนประกอบสำคัญของเครื่องยนต์ออกสักชิ้นหนึ่งเท่านี้ก็หมดเรื่อง"

ทุกคนต่างเห็นพ้องด้วยตามแนวความคิดของประกาย นवलลออกแล้วกับนายแพทย์หนุ่มทันที

"จริงซีคะหมอ ถอดเอาคาบูเรเตอร์ออกก็ได้นี่คะ เครื่องยนต์ไม่ติด รถมันก็แล่นไม่ได้"

ดร.ดิเรกพยักหน้ารับทราบแล้วหันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ้-ยูแสดงหน่อยเถอะวะ ไปถอดหัวเทียนออกสักสองอัน"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

"รับประทานไม่...ไม่...ไม่รับประทานละครับ บรื่อ..."

ศาสตราจารย์ดิเรกรู้สึกแปลกใจตนเองอย่างยิ่งที่เขาารู้สึกหวาดกลัวพวกผีปีศาจเอามากมาย เขามองดูพวงกุญแจรถในมือของเขาแล้วก็ทำจิตใจให้เข้มแข็งกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่นว่า

"นักวิทยาศาสตร์ย่อมไม่กลัวผี และผีไม่มีความหมายสำหรับนักวิทยาศาสตร์ ไอจะไปถอดส่วนสำคัญของเครื่องบนตรรถปอสเซอร์ออกเดี๋ยวนี้อให้มันรู้ไปทีเถอะวะว่าผีมันจะเก่งกว่าไอ"

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างเกรียวกราว ดร.ดิเรกยึดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง แล้วพาตัวก้าวลงบันไดหน้าตึกอย่างตระนง แต่แล้วเขาก็หยุดชะงักหมุนตัวกลับวิ่งจู่กลับขึ้นมาบนตึกเมื่อเขาและทุกคนได้ยินเสียงแตรรถปอสเซอร์ดังกังวานขึ้น

"ปิ่น ปิ่น"

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองไปที่รถสปอร์ตคันนั้น นึกกับเจ้าแห้วตัวสั้นเหมือนลูกนก ไบหน้าซีดเผือดด้วยความหวาดกลัว คุณหญิงวาดกอดพลแน่น ตามปรกติท่านก็ไม่ได้กลัวผีจนเกินไป แต่ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนวันนี้ทำให้ท่านเสียขวัญนึกหวาดกลัวปีศาจที่สิงอยู่ในรถปอสเซอร์อย่างยิ่ง

"ได้ยินไหมลูก" คุณหญิงพูดเสียงสั่นเครือ "ผีมันกดแตรรถหลอกหลอนพวกเรา"

พลยอมรับสารภาพกับตนเองว่าเขาที่หวาดกลัวปีศาจผีตายโหงประจำรถปอสเซอร์ไม่น้อย เขามองดูหน้านายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวว่า

"ว่ายังไงหมอ"

นายพลดิเรกยิ้มแห้งแล้ง

"แกไปดีกว่าพล กันไม่กล้าไว้ยขนหัวกันลูกชู้แล้วเห็นไหมล่ะ แตรรถมันจะดังขึ้นเองไม่ได้ต้องมีใครกดมัน และเมื่อเราไม่เห็นตัวคนกดแตรมันก็ต้องเป็นผีไม่ใช่คน"

พลไม่ยอมรับพวงกุญแจจากศาสตราจารย์ดิเรก

"กันก็ไม่กล้าเหมือนกัน รู้สึกว่าปีศาจที่สิงอยู่กับรถคันนี้มันดูไม่ใช่เล่น อ้ายกรหาเรื่องเดือดร้อนให้พวกเราแท้ๆ"

ดร.ดิเรกค่อยๆ หันหน้ามาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ ยังไม่ทันที่เขาจะพูดอะไร ท่านเจ้าคุณก็กล่าวขึ้นเสียก่อน

"เฮ้ เฮ้ แก่ก็รู้ดีแล้วว่าเรื่องเครื่องยนตร์กลไกพอไม่เป็นภาษาเลย พอได้แต่จับเท่านั้น ให้อ้ายหงวนไปถอดส่วนประกอบเครื่องยนตร์ออกดีกว่า"

อาเสี่ยพูดโพล่งขึ้นทันที

"ทำไมใครๆ ถึงซื้ฉลาดตาขาวอย่างนี้ละ มา-กันแสดงเอง" พูดจบเขาก็ตั้งแว่นตาขอบกระบอกพับเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตหาใจ ความหวาดหวั่นผีปีศาจหายไปราวกับปลิดทิ้ง "ขอบุญแรงดีให้กันชิมมอ กันจะได้ไขเอาเครื่องมือทางท้ายรถ ผีมันจะแน่สักแค่ไหนก็ให้รู้ไป"

นิกรชูหัวแม่มือข้างขวาขึ้นแล้วกล่าวกับสี่นาง

"เรื่องนี้เสี่ยหงวนเขาแน่จริงๆ ผิดายโหงตามป่าช้าอ้ายหงวนยังเคยไล่เตะเล่นมาแล้ว"

เจ้าแก้วเห็นพ้องด้วย พูดเสียงสั้นๆ ว่า

"รับประทานจริงครับ ลงถอดแว่นออกต่อให้พ่อผีหรือปู่ผีรับประทานอาเสี่ยของผมก็ไม่กลัว"

เสี่ยหงวนมองดูเจ้าแก้วอย่างขบขัน

"พอแล้วอ้ายแก้ว ขอบุญมากเกินไปได้ขู่มากพอแหกเองง่ายๆ นะ โว้ย เฉยๆ ดีกว่า"

ครั้นแล้วอาเสี่ยก็เดินลงบันไดตรงไปที่โรงเก็บรถ แสงไฟฟ้าหน้าตึกและตามเสาไฟริมสนามส่องสว่างมองแลเห็นถนัด เสี่ยหงวนหยุดยืนห่างจากรถราว ๒ เมตร พอได้ยินเสียงกุกกัก เขาก็สะดุ้งเฮือกแล้วก็ตั้งท่ามวยจีนปนมวยไทย พลังส่งเสียงเอ็ดตะโรใช้เสียงช่วยตัวเอง

"อย่างนะ โว้ย หลอกใครก็หลอกแต่อย่าหลอกกู มือขี้ฉี่นี้เคยผจญกับผีๆ มาเยอะแยะแล้ว ขี้หลอกพอจับใส่หม้อถ่วงน้ำหมดไม่เชื่อก็ลองดู เดี่ยวจะว่าไม่บอกโว้ย"

ทุกคนมองดูกิมหงวนอย่างขบขันแถมหวาดกลัว อาเสี่ยไขกุญแจเปิดกระโปรงหลังรถหยิบดูเครื่องมือออกมา คราวนี้พลกับศาสตราจารย์ดิเรกนี่ละอายุใจก็ชวนกันลงจากตึกเดินเข้าไปหา นิกรเกิดกล้าขึ้นมากี่วิ่งเหยาะๆ ตามไปด้วย

ในที่สุดคณะพรรคสี่สหายก็ร่วมมือกันถอดชิ้นส่วนของเครื่องยนตร์ออกโดยดร.ดิเรกเป็นผู้ทำงาน และพล, นิกร, กิมหงวนเป็นผู้ช่วย ชั่วเวลาเพียงเล็กน้อย ศาสตราจารย์ดิเรกก็ถอดหัวเทียนออกมา ๒ อันแล้วชูวดเพื่อนๆ

"ออไร! เท่านั้นที่เพียงพอแล้ว เครื่องยนตร์ปอสเซชั่นจะไม่ยอมทำงาน เว้นแต่พวกผีที่รถคันนี้มันจะไปหาซื้อหัวเทียนมาใส่แทน ๒ อันนี้ ฮะ ฮะ ผีมันคงโมโหเราที่แก้งมัน ปิดฝากระโปรงได้แล้วโว้ยหงวน"

อาเสี่ยปิดฝากระโปรงหน้าหม้อไอน้ำตามเดิม แล้วนำดูเครื่องมือไปใส่ไว้ในกระโปรงท้ายรถ จัดแจงปิดฝากระโปรงให้เรียบร้อย เขาเดินกลับมาขึ้นรวมกลุ่มกับเพื่อนเกลอทั้งสามซึ่งยืนออกันอยู่ทางขวาของรถ ทันใดนั้นเองนิกรก็ตกใจแทบช็อกเมื่อเขามองเข้าไปในโรงรถโดยบังเอิญ

นายจอมทะเล้นอกสั้นขวัญแขวนค่อยๆ หันมามองคูหน้าเพื่อนๆ แล้วพูดตะกุกตะกักโดยใช้คำกลับหรือคำหวนเพราะไม่อยากให้ใครรู้

"เฮ้ย-พดในโรงหรื..."

อาเสี่ยสะดุ้งเฮือก ไม่กล้ามองไปในโรงรถเพียงแต่กระซิบถามนิกร

"ก๊วดี"

นิกรหน้าซีดตัวสั่นเหมือนลูกนก

"หลัวตาย"

พล, กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกต่างมองเข้าไปในโรงรถพร้อมๆ กัน ท่ามกลางความมืดสลัวกลางทุกคนก็แลเห็นปีศาจสีดำโงงที่ถูกรถคันนี้ชนตายเกือบ ๒๐ คน เป็นหญิงสาววันต่างๆ แม้กระทั่งเด็กนักเรียนยืนจับกลุ่มอยู่ในมุมมืดและกำลังมองมาที่คณะพรรคสี่สหาย ปีศาจเหล่านี้อยู่ในสภาพของมนุษย์ธรรมดา

"มายก๊อด" ดร.ดิเรกร้องลั่น "ฝรั่งเปิดละโว้ย"

จอมนักวิทยาศาสตร์ซึ่งคิดว่าผีเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระโดยอ้าววิ่งตรงไปยังตึกใหญ่ พลกับเสี่ยหงวนติดตามไปทันที นิกรยืนแข็งขาสั้นพับๆ ความรู้สึกบอกตัวเองว่าเท่าทั้งสองของเขาเหมือนกับถูกตอกตะปูตรึงแน่นกับพื้นคอนกรีต นิกรขยับจะวิ่งหนีแต่ถอนเท้าไม่ขึ้นดังนั้นเขาจึงต้องใช้มือทั้งสองดึงขาขึ้นมาจากพื้นทีละขาแล้วใส่ตีนหมาโกยอ้าววิ่งไปที่ตึกใหญ่อย่างไม่คิดชีวิต

ในที่สุดสี่สหายก็ขึ้นมารวมกลุ่มกับสีนางและคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วที่ระเบียบหน้าตึก เจ้าคุณปัจจนิกฯ เปิดไฟหน้าตึกอีกหลายดวงทำให้บริเวณหน้าตึกมีแสงสว่างจ้ารากับกลางวัน สีนางกับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแห้วเต็มไปด้วยความหวาดกลัวปีศาจสีดำโงง ต่างพากันซักถามเหตุผลจากสี่สหายที่พากันวิ่งหนีมา พอรู้เรื่องทุกคนก็ยิ่งเพิ่มความหวาดกลัวขึ้นอีก

"โอ๊ย" คุณหญิงวาดคราง "ฉันจะทำอย่างไรดี อ้ายกรทำให้บ้านฉันกลายเป็นบ้านผีสิงไปแล้ว เพราะอ้ายรถเปรตคันนี้ทีเดียวน"

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจดงขึ้นฟังไม่ได้ศัพท์ สีนางต่างปรารภกันถึงอย่างไรคืนนี้ก็คงไม่เป็นอันหลับนอนเว้นแต่จะนำรถสปอร์ตสีแดงสดหรือรถผีสิงคันนี้ออกไปให้พ้นจากบ้าน "พัชรภรณ์"

ขวัญและกำลังใจของนายพลดิเรกกลับคืนมาแล้ว เขายื่นมือขวาให้สีนางมองคูหิ้วเทียนทั้งสองอันที่เขาถอดเอามาจากเครื่องยนตร์ของรถปอสเซ่แล้วกล่าวว่า

"ทำใจให้สบายเถอะครับ ผมถอดหิ้วเทียนออกเสียบสองอันแล้ว ถึงอย่างไรพวกปีศาจที่สิงอยู่กับรถคันนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำให้เครื่องยนตร์ติดได้"

นั่นทว่า "เรื่องรถมันจะเล่นได้หรือไม่ไม่สำคัญหรอกค่ะ สำคัญแต่ผีที่รวมกลุ่มกันอยู่ในโรงรถนะซีคะ เมื่อมันขึ้นมาอาละวาดบนตึกเราจะทำอย่างไร"

ดร.ดิเรกชักไหล่แล้วแบมือ

"เป็นปัญหาที่ผมตอบไม่ได้"

คุณหญิงวาดพูดขึ้นด้วยเสียงสั้นๆ

"เอาหัวเทียนไปใส่ไว้ที่เครื่องยนตร์ตามเดิมเถอะพ่อดิเรก แล้วไปเปิดประตูรั้วบ้านทิ้งไว้ ฝึมันจะได้ ขับรถออกไปพ้นบ้านเรา มันจะไปชนใครที่ไหนหรืออย่างไรก็ช่างหัวมัน เมื่อรถแล่นออกไปพ้นบ้านเราก็ โทรศัพทไปบอกตำรวจเขาว่ามีคนขโมยรถปอสเซ่ไปเจ้ากรจะ ได้พินผิด"

ประไพสนับสนุนคุณหญิงวาดทันที

"จริงค่ะหมอ ปล่อยให้พวกฝึมันเอารถไปจากบ้านเราดีกว่า มันอาจจะไปเที่ยวบางปูหรือบางแสนกัน ก็ได้ ทิ้งรถไว้ในบ้านพวกเราก็จะต้องออกค้นขวัญแขวนกันตลอดเวลา โพนะกลัวจนแทบจะตีฝือตายแล้ว หมอรู้ไหมคะ"

"ออไร โอ้ก็กลัวเหมือนกัน" พุดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแก้วแล้วยื่นหัวเทียนส่งให้ "เอา-ยูจัดการเอา หัวเทียนไปใส่เครื่องยนตร์ไว้ตามเดิมหน่อยเถอะวะ"

"ปู้โฮ้" เจ้าแก้วร้องเสียงหลง "รับประทานคุณหมอดิเรกคิดว่าผมกล้าพอที่จะลงไปที่รถปอสเซ่หรือครับ" พล พัทธราภรณ์ รู้สึกอับอายขายหน้าอย่างยิ่งเท่าที่เขากลายเป็นสมาชิกของสมาคมตาแหกไป เขา เอื้อมมือรับหัวเทียนจากนายพลดิเรกทันทีแล้วหันมาพูดกับเสี่ยหงวน

"ขอกุญแจรถเถอะ อยู่ที่แกไซ้ไหม"

เสี่ยหงวนส่งพวงกุญแจให้ โดยดีแล้วถามเสียงสั้นๆ

"กันต้องลงไปเป็นเพื่อนแกด้วยไหม"

"ไม่ต้อง" พลควาด "กันหายกลัวแล้วและกันจะไม่กลัวมันอีกต่อไป ฝึมันมีอิทธิฤทธิ์เป็นภาพลวงตา ที่ทำให้เรามองเห็นมันเท่านั้น แต่มันบีบคอเราหรือทำอะไรเราไม่ได้เพราะร่างกายของมันเน่าเปื่อยไปหมดแล้ว"

นิกรกล่าวขึ้นทันที

"แกจะพูดอย่างไรอธิบายอย่างไรกันก็กลัวมันอยู่นั่นเอง ตอนที่กันเห็นมันยืนรวมกลุ่มอยู่โรงรถ กัน กลัวจนบอกไม่ถูก กลัวอย่างที่เขาริเรียกว่าอุจจาระหดยาหลมหายนั่นแหละ โอ้โฮ...ทั้งเด็กผู้ใหญ่ทั้งหนุ่มสาว และคนแก่ มีพระภิกษุอยู่องค์หนึ่งมองเห็นถนัดทีเดียว"

สิ้นางกับคุณหญิงวาดทำท่าขนพองสยองเกล้าไปตามกัน พลหันมายิ้มให้ท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

"ไปกับผมไหมล่ะครับ"

ท่านเจ้าคุณสันศิริษะ

"อาชุกปวศต้องเสียแล้วแก่ไปคนเดียวเถอะ"

พลหัวเราะหึๆ

"แล้วทำไมคุณอาไม่ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียทีล่ะครับ เสื้อผ้าเปียกน้ำอย่างนี้เดี๋ยวก็จะ เป็นปอดบวม"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยิ้มแห้งๆ

"คนเดียวขึ้นไปข้างบนยังงัยล่ะ"

พลเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว

"เฮ้ย พวกคุณอาขึ้น ไปข้างบน"

"ว่า" เจ้าแห้วคราง "รับประทานผมก็กลัวเหมือนกันนี่ครับ"

คราวนี้พลทำตาเขียวเข้าไป

"ฉันสั่งให้แกพวกคุณอาขึ้น ไปข้างบนเดี๋ยวนี้ นี่เป็นคำสั่งของฉัน"

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

"ไปก็ไปซีครับ ฮือ ฮือ" แล้วเขาก็เดินนำหน้าพาท่านเจ้าคุณเข้าไปในห้องโถง

พลบังคับใจตัวเองให้เข้มแข็งเดินลงบันไดตึกตรงไปยังโรงรถซึ่งรถปอสเซ่สีแดงสดยังจอดอยู่บนลานคอนกรีตท่ามกลางแสงไฟฟ้าแลเห็นถนัด ไม่มีใครติดตามพลไปเลย ทุกคนยืนรวมกลุ่มมองดูพลเปิดกระโปรงหลังรถค้นหาเครื่องมือคือกุญแจสำหรับชั้นหัวเทียน

ใน ๕ นาทีต่อมา พลก็ติดหัวเทียนและติดสายไฟเรียบร้อยโดยอาศัยแสงสว่างจากไฟฟ้าบนเสาไฟต้นหนึ่ง แต่การติดหัวเทียนและสายไฟไม่ยากลำบากอะไรนัก ต่อจากนั้นพลก็ปิดฝากระโปรงหน้ารถแล้วมองเข้าไปในโรงรถอย่างไม่หวาดหวั่น

"เห็นอะไรไหมโว้ย" นิกกร้องถาม

พลหันมาร้องตอบ

"ไม่มีโว้ย"

เสียงหวอนอยากจะทำตลองจิตใจของพลจึงร้องขึ้นบ้าง

"เฮ้ย แกเดินเข้าไปในโรงรถได้ไหมพล"

พลไม่ตอบพาตัวเดินเข้าไปในโรงรถยนต์ทันที สักครู่เขาก็กลับออกมาและเดินกลับมาที่ตึกใหญ่ คุณหญิงวาดรีบร้องบอกลูกชายของท่าน

"ออกไปเปิดประตูรั้วบ้านก่อนซีลูก"

นายพัชราภรณ์คงเดินเรื่อยมาจนถึงตึกใหญ่ และขึ้นบันไดมาบนตึก เขาหยุดยืนเผชิญหน้ากับนิกรเจ้าของรถปอสเซ่แล้วกล่าวว่า

"แกไปเปิดประตูรั้วนอกถนนเดี๋ยวนี้ ฝิตายโหม่งมันจะได้ขับรถออกไปจากบ้านเราหมดเรื่องหมดครวกันที"

"อ้อๆ กันไม่กล้าไปโว้ย"

"แกต้องไป" พลพูดเสียงกร้าว "แกเป็นเจ้าของรถฝิตายโหม่งนี่ทำให้พวกเรายุ่งยากเดือดร้อนมาก ถ้าไม่ไปโดนเตะ"

นิกรขอยเท้าถี่เร็ว แล้วพูดเสียงยานาง

"แหม-คนกลัวฝิตายโหม่งจะใช้ให้ไปเปิดประตูอีก"

พลขยับหมัดเงือง่า

"จะไปหรือไม่ไป ถ้าไม่ไปพอเราเอาฟันออกหมดปากเลย"

นิกรเดินกระที่บเท้าโครมๆ ลงบันไดไปแต่ไม่กล้าเดินผ่านหน้าโรงรถ เขาเดินลัดตัดสนามใหญ่หน้า
ตึกตรงไปที่ประตูรั้วหน้าบ้าน ต่อจากนั้นนิกรก็ถอดกลอนเปิดประตูออกทั้งสองบาน เสร็จแล้วเขาก็วิ่ง
ปูเลงๆ ตัดสนามกลับมายังตึกใหญ่ด้วยความหวาดกลัวผีปีศาจตามนิสัยของเขาซึ่งกลัวผีมาแต่เล็กแต่น้อย

พอขึ้นมารที่ระเบียงหน้าตึกนิกรก็ยกมือขวาเขกศีรษะพลก่อนข้างแรง

"นี่แน่ะเสือกใช้ไปเปิดประตู แก้วกลัวผีไม่ใช่หรออะ"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"ฉันทเอาหัวเทียนไปติดไว้ที่เครื่องยนตร์ตามเดิมฉันยังทำได้นี่หว่า"

นิกรก็ถอนปะหลับปะหลือก จีบปากจิบคอปุดเหมือนกระเทย

"ก็แกมันคนกล้าผีนี่อะ แก้วไม่ใช่คนกล้าเหมือนตัวนี้ ชิบหาย..."

"อ้าว เดียวก็เตะ โครมเข้าให้เท่านั้นเลย"

คุณหญิงวาดมองไปที่รถปอสเซ่อย่างหวาดๆ แล้วกล่าวกับทุกๆ คนว่า

"เข้าไปในห้องโถงเถอะพวกเรา ประตูรั้วหน้าบ้านเปิดทิ้งไว้ก่อนจนกว่าผีมันจะขับรถออกไปจาก
บ้านเรา"

ศาสตราจารย์ดิเรกยืมให้คุณหญิงวาด

"คุณอาพาพวกเมียๆ ของเราเข้าไปก่อนเถอะครับ ผมจะคอยสังเกตให้ถึงที่สุด ขณะนี้ผมมีจิตใจ
เข้มแข็งเหมือนอ้ายพลแล้ว รู้สึกขายหน้าตัวเองเหลือเกินเท่าที่ผมกลายเป็นคนกลัวผีอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้"

ปีศาจผิตายโหงที่สิงอยู่กับรถปอสเซ่เริ่มสำแดงอิทธิฤทธิ์อีกแล้ว ทุกคนได้ยินเสียงสตั๊ดตากรางหวือ
แล้วเครื่องยนตร์ก็เริ่มทำงาน ไฟคู่หน้ารถเปิดสว่างจ้า คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและคุณหญิงวาดยืนตะลึง
พริ้งเพริดไปตามกัน ขณะนี้ปอสเซ่หันหน้าออกไปนอกบ้าน แสงไฟหน้ารถพุ่งไปกระทบรั้วหน้าบ้านสว่าง
จ้า

"อู๊ย" คุณหญิงวาดครางและกอดนันทาแน่น "มันขับรถกันอีกแล้ว"

นันทาพูดเสียงสั้นเครือ

"ก็ดีซีคะมันจะได้ไปพ้นจากบ้านเรา"

ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับเจ้าแก้วก็พาตัวออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน ท่านเจ้า
คุณเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่แล้ว ท่านสวมกางเกงขาสั้นสีทากิและเสวตเตอร์แขนยาวสีกรมท่าสลับสีฟ้าอ่อนแบบ
ทินสมัย เจ้าคุณปัจฉินึกๆ จ้องมองดูรถปอสเซ่อย่างหวาดหวั่น แล้วท่านก็ครางเบาๆ

"แม่โว้ย"

ปอสเซ่สปอร์ทเคลื่อนออกจากที่ทันที แล่นตรงไปที่ประตูรั้วหน้าบ้าน "พัชราภรณ์" แต่แทนที่
ออกไปถนนใหญ่เลี้ยวซ้ายไปตามถนนคอนกรีตซึ่งเป็นทางรถออกแล้ว ผ่านข้างตึกใหญ่ไปทางหลังบ้าน

พวกคนใช้ชายหญิงหลายคนซึ่งยืนจับกลุ่มมองดูรถผีสิงอยู่ข้างตึกต่างแตกฮือวิ่งหนีกระจัดกระจาย
ไปคนละทิศทาง ปอสเซ่แล่นวนเวียนอยู่ตามถนนหลังบ้านผ่านโรงครัว ผ่านเรือนพักคนใช้ สักครู่ก็ออกมา
ทางหน้าตึกด้านโรงเก็บรถ คราวนี้คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกับเจ้าแก้วต่างได้ยิน

เสียงร้องรำทำเพลงเสียงตบมือคังลั่นรถ พวกผีตายโหงกำลังสนุกสนานกันเต็มที่ นิกกรับเจ้าแก้วเส้นผมตั้ง
ชั้นทั้งศีรษะ ไบหน้าซิดเผือดเหมือนแผ่นดินกระดาศ

คุณหญิงวาดเลื่อนตัวเข้ามาหาลูกชายของท่านแล้วกล่าวกับเขาอย่างละล้าละลัก

"ทำอะไรดีละลูก ผีมัน ไม่ยอมขับรถออกไปจากบ้านเรา"

เสียงหวนพุดเสริมขึ้น

"มันคงไม่มีไบขับจี้กระมังครับคุณอา หรือมายก็คงเป็นผีสาว ๆ ที่เพิ่งขับรถเป็นไม่กล้าออกนอก
ถนนซึ่งขณะนี้รถที่หน้าบ้านเรายังเล่นขั้วเหยียเพราะยังไม่ลึก"

"แล้วทำยังไงล่ะ" คุณหญิงวาดถามเสียงสั้น

นั่นทากล่าวกับนิกรน้องชายจอมทะเล้นของหล่อน

"ฉันจะดีฟ้อตายอยู่แล้วนิกร"

"ว่า" นิกรคราง "ฉันก็เหมือนกันนั่นแหละพี่นั่น"

"ก็แล้วแกเลือกซื้ออายรถบ้านนี้ทำไม"

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

"รู้ว่ามันดูอย่างนี้ฉันจะซื้อมาหรือ อ้อ-มันเล่นมาทางเราอีกแล้ว"

นั่นทาหน้าซิดตัวตื้น ทุกคนยั้งตาเหลือกลานมองดูปอสเซซึ่งเล่นผ่านหน้าตึกใหญ่ไปด้วย
ความเร็วประมาณ ๓๐ ไมล์ต่อชั่วโมง ถ้าวิ่งตามถนนหลวงก็ไม่เร็วอะไรนัก แต่เมื่อวิ่งในบ้านความเร็วขนาด
นี้ก็รู้สึกเร็วมาก เมื่อถึงทางเลี้ยวปอสเซถูกห้ามล้อดังเอี้ยดแล้วเลี้ยววงแคบทันทีทันควันแสดงว่าปอสเซที่ขับ
รถมีความชำนาญในการขับจี้รถยนต์ฟ้อตัว บรรดาพวกผีตายโหงที่อยู่ในรถแต่มองไม่เห็นตัวมันต่างไซโย
โห่ร้องกันเกรียวกราวมีทั้งเสียงผู้หญิงผู้ชายและเสียงเด็ก

ปอสเซเลี้ยวไปทางหลังบ้าน "พัชรภรณ์" อีก มีหน้าจ้ำมีการกดแตรอย่างสนุกสนานเข้าจ้งหะกับ
เสียงตบมือโห่ร้องของปอสเซผีตายโหง ประไพเอื้อมือจับแขนนิกรเขย่าเบาๆ

"กระเซ โทรศัพท์เรียกตำรวจท้องที่ให้เขามาจัดการเถอะค่ะ เขาจะได้หาทางจับกุมพวกผีเหล่านี้ไป
โรงพัก"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

"เขาจะจับมันได้ยังไงล่ะ"

"เอาเถอะค่ะ เมื่อเราหมดทางที่จะแก้ไขเราก็ต้องพึ่งตำรวจ เข้าใจว่าตำรวจเขาต้องช่วยเราได้แน่"

นิกรพยักหน้ารับทราบแล้วเดินเข้าไปในห้องโถงอย่างร้อร่น ขณะนี้รถปอสเซยังคงเล่นวนเวียน
อยู่ตามถนนหลังบ้านซึ่งมีอยู่หลายสายติดต่อกัน เป็นถนนขนาดกว้าง ๒ เมตร เศษและเป็นถนนคอนกรีต
มันคงแข็งแรง สายที่ยาวที่สุดคือรอบสระน้ำอันกว้างใหญ่แล้วย้อนออกมาทางหน้าบ้าน

ในราว ๕ นาที นิกรก็เดินหน้าจ้อออกมาจากห้องโถง ทุกคนต่างมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว
เจ้าคุณปิ้งนี่ฯ กล่าวถามลูกเขยจอมทะเล้นของท่านทันที

"ว่าไงโว้ย"

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ผมโทรไปพูดกับนายร้อยเวรที่โรงพักพระโขนงแล้วครับ เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เขาฟังและขอให้เขานำกำลังตำรวจมาที่นี่เพื่อจัดการกับพวกผีตายโหง นายร้อยเวรเขาบอกว่าเรื่องผีตำรวจไม่เกี่ยว ตำรวจมีหน้าที่จับกุมปราบปรามคนร้ายเท่านั้น ส่วนผีปีศาจนอกเหนือหน้าที่ของตำรวจ"

"แย่จริง" คุณหญิงวาดอุทาน "ถ้ายังงั้นลองโทรไปที่กองปราบปรามหน่อยซิ"

"โทรแล้วครับ" นิกรพูดเสียงละห้อย "นายร้อยเวรกองปราบสามยอดเขาก็พูดแบบเดียวกับนายร้อยเวรโรงพักพระโขนง เขาบอกว่ามันเป็นเรื่องของหมอผีไม่ใช่เรื่องของโปลิส" พูดจบนิกรก็หันหน้ามาทางเจ้าแห้ว "เฮ้ย-แกไปบ้านอาจารย์ใหญ่หน่อยเถอะวะอ้ายแห้ว ไปเดี๋ยวนี้แหละ นั่งรถแท็กซี่ไปบอกอาจารย์ว่ากันขอให้รับมาปราบผีตายโหงที่นี่แล้วรับตัวมาเลย"

คุณหญิงวาดถามขึ้นทันที

"อาจารย์ใหญ่โรงเรียนไหน"

นิกรยิ้มให้ท่าน

"ไม่ใช่อาจารย์ใหญ่ตามโรงเรียนหรอกครับ แกชื่อใหญ่เป็นหมอไสยศาสตร์และหมอผี มีความสามารถในการขับไล่ภูติผีปีศาจอย่างยอดเยี่ยม คุณอาเนี่ยก็ออกไหมครับ นานมาแล้วดิเรกถูกหมอไสยศาสตร์ลองดีปล่อยคุณเข้าห้องถึงกับนอนร้องครวญครางผมต้องไปเชิญอาจารย์ของผมมาช่วยแก้ไขดิเรกจึงรอดตาย"

คุณหญิงวาดลืมนตาโพล่ง

"อ้อ นึกได้แล้ว" แล้วท่านก็ขมวดคิ้วยกกล่าวถามนิกรเบาๆ "หน้าตาเป็นยังไงวะ"

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"ตาแก่หน้าหงะอายุราว ๗๕ ขวบครับคุณอา รูปร่างผอมกระหร่องหน้าเครารุงรังแต่งตัวสกปรก นุ่งขาวห่มขาวมีลูกประคำเม็ดเบือเริ่มคล้อยคอ อาจารย์ของอ้ายกรคนนี่ถึงแก่เฒ่าแล้วก็เก่งจริงๆ ครับ ผมยังนึกถึงพระคุณของอาจารย์ใหญ่เสมอ เมื่อเดือนตุลาคมหมอใหญ่ทำพิธีบูชาครุฑผมกับเพื่อนๆ ยังไปช่วยงานซึ่งผมได้ให้เงินไปพันบาท"

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้วแล้วกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

"ไปเรียกอ้ายแห้ว ไปเชิญอาจารย์ใหญ่มาจัดการกับผีปีศาจที่สิงรถปอสเซ่ให้เรียบริ้อย"

นิกรล้วงกระเป๋าเสื้อฮาไวหิบบนบัตรย่อย ออกมาปึกหนึ่งแล้วส่งธนบัตรใบละ ๕ บาทให้เจ้าแห้วหนึ่งฉบับ

"เฮ้อ-ค่ารถ"

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

"แหม-รับประทานทำไมให้มากนั้ละครับ ค่าแท็กซี่จากนี้ไปวัดธาตุทองอย่างน้อยก็ ๗ บาทแล้ว แล้วจากลับอีกรับประทานจากบ้านเราไปวัดธาตุทองไม่ใช่ใกล้นะครับ ถนนมันตรงสุดลูกหูลูกตา"

นิกรตั้งใจส่งธนบัตรใบละ ๑๐ บาทให้เจ้าแห้วอีกฉบับหนึ่ง

"เอา-เอาไปอีก ๑๐ แท้ก็ขึ้นต่อเขาข้างซีวีย์ หรือมายก็ไปสามล้อเครื่อง แค่นี้ไปวัดธาตุทอง ๕ บาท คันไหนก็ไป ข้าเคยไป ๔ บาทด้วยซ้ำ"

"ไอ้ไอ้ รับประทานบรมอัฐิเลย" พุฒจบเจ้าแห้วก็รีบลงบันไดตึกวิ่งเหยาะๆ ลัดสนามตรงไปที่ประตูรั้วหน้าบ้าน "พัชรภรณ์" ด้วยความหวาดหวั่นใจเกรงว่าพวกผีตายโหงจะขับรถปอสเช่ออกมาทางหน้าบ้านและไล่ชนเขา

เสียงรถปอสเช่ยังแล่นวนเวียนอยู่ตามถนนหลังบ้านเจ้าคุณปัจฉินึกๆ มีกำลังใจดีขึ้นมาก ท่านกล่าวกับคุณหญิงว่า

"ผมคิดว่าพวกผีที่สิงอยู่กับรถปอสเช่คงไม่ขึ้นมาหลอกหลอนเราบนตึกนี้หรอกครับคุณหญิง เพราะเท่าที่ผมเคยศึกษามาในเรื่องผีบ้านทุกบ้านหรือตึกทุกหลัง ก็ต้องมีผีเรือนคอยเฝ้าระวังคุ้มครองไม่ให้ผีอื่นขึ้นมาบนเรือนบนตึกที่เฝ้าอยู่ ถ้าบุกรุกขึ้นมาก็ต้องต่อสู้กันซึ่งตามธรรมดาผีเรือน มักจะเป็นผีที่มีฝีมือและสุภาพเรียบร้อย"

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

"ยังงั้นหรือคะ ค่อยยังชั่วหน่อย เมื่อมันสมัครใจขับรถเล่นรอบๆ บ้าน ไม่มาทำคอชืดคอยาวควักไส้พุ่งออกมาวอดเรากี่ข้างมันเถอะคะ" พุฒจบคุณหญิงก็ร้องตะโกนบอกเจ้าแห้วซึ่งเดินไปเกือบถึงประตูรั้วแล้ว "แห้ววีย์ อ้ายแห้ว ปิดประตูรั้วหน้าบ้านด้วยวีย์ แล้วแกออกจากประตูช่องเล็ก"

เจ้าแห้วแลเห็นรถปอสเช่โผล่ออกมาจากข้างตึกด้านโรงรถก็วิ่งอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต เขารีบปิดประตูรั้วและใส่กุญแจแล้วเจ้าแห้วก็ออกไปนอกบ้าน "พัชรภรณ์" ทางประตูเล็กซึ่งอยู่ทางขวาของประตูใหญ่

ปอสเช่แล่นวนเวียนไปมาทางหน้าบ้าน บางทีก็หยุดนิ่งเหมือนกับเปลี่ยนคนขับ แต่เสียงร้องรำทำเพลงเสียงตบมือโห่ร้องยังคงดังอยู่ตลอดเวลา สี่นางกับคุณหญิงวาดรู้สึกขนพองสยองเกล้าไปตามกัน

สักครู่หนึ่งปอสเช่ซึ่งกำลังแล่นมาทางหน้าตึก ก็แล่นช้าลง เสียงเครื่องยนต์สลับเหมือนสำลักแล้วดับรถสปอร์ตสีแดงสดกลานมาหยุดห่างจากหน้าบันตึกตึกเพียงเล็กน้อย ทำให้สี่นางและคุณหญิงวาดล่าถอยไปยืนเบียดเสียดกันข้างประตูห้องโถง นิกรนัยน์ตาเหลือกลานแข่งขานันพับๆ เพราะความกลัว

ทุกคนได้ยินเสียงพวกผีตายโหงพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ

"เครื่องมือเสียหรืออย่างไรคุณทวิ"

"ไม่รับหลวงพี่ น้ำมันหมดนะครับ เติมน้ำมันตมมาใกล้เลขศูนย์นานแล้ว"

เสียงแจ้วๆ ของปีศาจผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น

"ก็ขอให้เจ้าของเขาเอาน้ำมันมาเติมให้สักปั๊บซิละ ขอดีๆ ไม่ให้ ช่วยกันหักคอเสียเลย พวกเราต้องการขับรถเล่นสนุกๆ กันเท่านั้น"

ปีศาจคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้น

"เจ้านายครับ ช่วยเอาน้ำมันในโรงรถมาเติมให้เราสักปั๊บเถอะครับ รับรองว่าพวกเราจะไม่หลอกหลอนเจ้านายอย่างเด็ดขาด แต่ถ้าไม่ให้น้ำมันเป็นเกิดเรื่องแน่"

นิกรเส้นผมตั้งชันใบหน้าขาวซีด เขาแจ้งใจร้องบอกปีศาจว่า

"จับไปที่โรงรถ น้ำมันมีอยู่ในโรงรถตั้งหลายปีเต็มเอาตามความพอใจเถอะ อย่ามารบกวนพวกเราเลย"

"จับยังงี้ละครับน้ำมันหมดเกลี้ยงสต๊าพไม่คิดแล้ว"

ศาสตราจารย์คิดเร็กซ์มองเข้าไปในรถ ซึ่งมองไม่เห็นอะไรแล้วเขาก็กล่าวขึ้น

"ก็เข้าไปซีพรรคพวก หรือมายก็ให้ใครไปหิ้วน้ำมันในโรงรถมาเติม ให้ขอยืมรถขับเล่นแล้วยังจะกวนใจอีกหรือ"

"จริงครับ เจ้านายพูดถูก ขอโทษทีครับ เชิญเจ้านายไปพักผ่อนหลับนอนกันเถอะครับ พวกผมจะขับรถเล่นรอบบ้านนี้อีกสักสามสี่ชั่วโมงเท่านั้น ไม่ต้องกลัวพวกผมหรือครับ เราเป็นผีชั้นดีมีมารยาท ถ้าจะหลอกใครก็ต้องมีเหตุผล เอาไว้...ช่วยกันเงินหน่อยพวกเรา"

ปอสเซตปอรถถูกเงินเล่นไปตามถนนคอนกรีตตรงไปที่โรงเก็บรถท่ามกลางความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจ และระคนกับความหวาดกลัวของสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง พลเลื้อยตัวเข้ามายกมือขวาโอบกอดหลังนายพลคิดเร็กซ์แล้วถามว่า

"แกไม่ได้คิดบ้างหรือว่า มันอาจจะเป็นมนุษย์ธรรมดาที่ทำตัวให้กลายเป็นล่องหนเหมือนอย่างที่แกทำให้พวกเราล่องหนหายตัวมาแล้วด้วยอำนาจยาจิต และแสงวิเศษที่ทำให้เซลล์ต่างๆ ในตัวของเรากลายเป็นวัตถุโปร่งแสง"

"โน พวกนี้เป็นปีศาจแน่ๆ ถ้าเป็นล่องหนเบาที่นั่งในรถจะบวมลงไป แต่เท่าที่กันสังเกตเห็นดูเบาจะรถไม่ได้รับน้ำหนักเลยทั้งๆ ที่มีเสียงพูดคุยกันลั่นรถ"

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

"แกมีวิธีอะไรที่จะจับผีบ้างไหมหมอ"

"โน-โอมีวิธีวิ่งหนีมันเท่านั้น โอยอมรับว่าพวกผีตายโหงที่สิงอยู่ในรถปอสเซตคันนี้ร้ายมาก"

ปอสเซตถูกเงินไปหยุดหน้าโรงรถ ต่อจากนั้นสักครู่ทุกคนก็แลเห็นปีบน้ำมันขนาด ๒๐ ลิตรใบหนึ่งลอยออกมาเหมือนถูกคนยก ปีบใบนั้นค่อยๆ กระดกขึ้นที่ถังน้ำมันทางท้ายรถ โดยมีกรวยน้ำมันอันหนึ่งรองรับป้องกันไม่ให้น้ำมันหก คุณหญิงวาดกระซิบกระซาบกับสี่นางเบาๆ

"เห็นไหม ผีมันเอาน้ำมันมาเติมรถ อี๊ย...ชนลูก"

นั่นทายืมแห้งๆ

"แต่เราก็น่าขบใจมันนะกะ ที่มันไม่ให้เราเห็นตัวมัน ถ้าเห็นมันเราคงซ็อกไปตามกัน"

ปีบน้ำมันใบนั้น ถูกเหวี่ยงทิ้งไปดั่งโคมครามลั่นบ้าน และแล้วเครื่องยนต์ของรถปอสเซตก็ถูกสต๊าพทำงานขึ้นอีกปีศาจที่ทำหน้าที่ขับรถเปิดไฟหรือหน้ารถแล้วนำรถออกแล่นไปรอบๆ หน้าบ้าน "พัชรภรณ์" ท่ามกลางเสียงร้องเพลงเสียงตบมือหัวเราะต่อกระซิกกัน

เสียงหวนยกมือจับแขนนิกรแล้วถามว่า

"เป็นยังงี้บ้างกร"

"ปู่โธ่" นิกรพุดเสียงลั่น "อย่าถามเลยวะ อูจจาจะขึ้นไปอยู่บนหัวมองหมดแล้ว กลัวจนบอกไม่ถูก ถึงแม้ไม่เห็นตัวมันก็ตาม"

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

"ถ้าหากว่าอาจารย์ใหญ่มาจัดการกับปีศาจที่สิงรถปอสเซ่ได้เรียบร้อย แกจะใช้รถปอสเซ่ต่อ ไปอีกไหม"

นิกรทำท่าขนพองสยองเกล้า

"ไม่เอาแล้ว พรุ่งนี้กันจะโทรศัพท์บอกให้คุณพระพิทักษ์ฯ ส่งช่างพิตของท่านมาเอารถคันนี้ไปเลหลังให้กัน จะขายได้สักเท่าใดก็ช่างมัน อู๊...คูซี้ มันเลี้ยวยกล้อวะ"

ปอสเซ่เลี้ยวยกล้อด้วยความเร็วสูงตอนทางแยกที่จะออกไปนอกบ้าน "พัชรภรณ์" แล้วเล่นตรงมาทางโรงรถผ่านหน้าเรือนต้นไม้และข้างตึกใหญ่ไปทางหลังบ้านอีกครั้งหนึ่ง ตลอดเวลาที่ผ่านมานี้คุณหญิงวาดกับสีนาง ต่างหายใจไม่ทั่วท้องเลย นานๆ คุณหญิงก็ดำนิกรครั้งหนึ่ง ในฐานะที่เขาเป็นเจ้าของรถปอสเซ่พิตคันนี้

ไม่มีใครที่จะห้ามปีศาจให้เลือกขับรถยนต์ได้ คณะพรรคสี่สหายกับสีนางพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง ต่างยืนจับกลุ่มอยู่ที่หน้าระเบียงตึก และวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องอิทธิฤทธิ์ของปีศาจตลอดเวลา

ปอสเซ่คงเล่นวนเวียนอยู่ตามถนนหลังบ้าน ทำให้พวกคนใช้ชายหญิงและพวกคนสวนตื่นตระหนกตกใจไปตามกัน จนกระทั่ง

รถแท็กซี่คันหนึ่งแล่นมาหยุดหน้าประตูรั้วบ้าน "พัชรภรณ์" มองแลเห็นถนัดทุกคนแน่ใจว่าเจ้าแห้วพาหมอใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่หมอผีขึ้นดีมาแล้ว จึงทำให้ทุกคนมีขวัญ และกำลังใจดีขึ้นมาก ในนาทีนั้นเองเจ้าแห้วก็พาชายชราร่างบอบบางผอมกระห่องคนหนึ่งผ่านประตูเล็กเข้ามาในบ้าน เขาคือหมอใหญ่นั่นเอง หมอใหญ่คงแต่งกายตามแบบฉบับของเขา นุ่งผ้าโจงกระเบนสีขาวเก่าคร่ำคร่าจนเกือบเหมือนผ้าชีวี่สวมเสื้อคล้ายเสื้อกุยเฮงสีขาว มีลูกประคำสีดำเม็ดเท่าลูกมะขามป้อมคล้องคอ มือขวาถือไม้เท้า บาซ่ายสะพายข้ามใบใหญ่ ภายในข้ามคือเครื่องมือปราบภูติผีปีศาจ ถึงแม้ว่าจะดูร้ายสักเพียงไหนหมอใหญ่ก็สามารถปราบได้โดยไม่ยากลำบากอะไรนัก

เจ้าแห้วเดินนำหน้าพาหมอใหญ่ มาตามถนนคอนกรีตแล้วหันมาบอกชายชรา

"มันอยู่ทางหลังบ้านครับอาจารย์ ทางหลังบ้านมีถนนหลายสายติดต่อกันได้ยืนเสียงรถยนต์ และเสียงอะอะเฮฮาใหม่ล่ะครับ"

หมอใหญ่ยิ้มเล็กน้อย

"เอาเถอะ ประเดี๋ยวฉันจะเอาใส่หม้อให้หมด มีอิทธิฤทธิ์อย่างนี้ละก็อยากพบนัก"

เจ้าแห้วพาหมอผีจอมขมังเวทย์ขึ้นมาบนตึกใหญ่ซึ่งหมอใหญ่เคยมาที่นี้และรู้จักคุ้นเคยกับคณะพรรคสี่สหาย ตลอดจนสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองดีแล้ว ต่างฝ่ายต่างกระทำความเคารพกันและ โอภาปราศรัยกัน หมอใหญ่เป็นผู้ที่มีความสุภาพนอบน้อมน่านิยม

คุณหญิงวาดกล่าวกับหมอผีว่า

"ขอบคุณมากนะคะ เท่าที่คุณหมอได้กรุณาตลอดเวลาช่วยพวกเรา"

"ไม่เป็นไรมิได้ขอรับ คุณนิกรเป็นลูกศิษย์ของผม คุณหมอดิเรกอาสาเสียและคุณพล ก็เหมือนกับลูกศิษย์ของผมเหมือนกัน เมื่อทราบจากนายเหวว่าพี่ตายโหงมาอาละวาด ผมก็ต้องรีบมาปราบ ความจริงถ้าเป็นรายอื่นผมไม่มาหรอกครับ อากาศหนาวอย่างนี้ ผมไม่อยากทิ้งให้อีหนูของผมมันนอนหนาวอยู่คนเดียว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เผลอตัวหัวเราะก๊าก

"อาจารย์มีอีหนูด้วยหรือครับ"

หมอใหญ่ยิ้มอายๆ

"ครับ เพิ่งได้มาเมื่อเร็วๆ นี้อายุ ๑๑ กว่าๆ ครับถูกผีเข้ามาจากอีสานเกือบครึ่งปีแล้ว พอผมไล่ผีออกไปผมก็เลยเป่ากระหม่อมพามาอยู่บ้านข้างวัดธาตุทอง"

"โธ" เสียหงวนคราง

อาจารย์ใหญ่หันขวับมาทางอาสา

"อาสาเสียร้องโธทำไมครับ"

เสียหงวนฝืนหัวเราะ

"เปล่าครับ มันปลั่งปากออกมาเอง"

เสียงเครื่องยนต์รถปอสเซย์ดังอยู่ตามบริเวณหลังบ้าน "พัชรภรณ์" ทางด้านสระน้ำ ดร.ดิเรกกล่าวถามหมอใหญ่อย่างสนใจว่า

"อาจารย์จะจัดการอย่างไรกับพวกผีตายโหงที่สิงอยู่ที่รถยนต์ของนิกรครับ"

อาจารย์แต่ยิ้มละไม

"ก็ไม่ต้องทำอะไรนี่ครับคุณหมอ ระหว่างที่นั่งรถแท็กซี่มานี่ผมนั่งทางโนมองดูแล้ว ปีศาจที่สิงอยู่ที่รถของคุณนิกรมี ๑๖ ตัวด้วยกันคือคนที่ถูกรถคันนี้ทับตายนั่นเอง เป็นเด็กหนุ่มในวัยรุ่นเสีย ๕ คน นอกนั้นก็ เป็นหญิงสาววัยต่างๆ กันและมีพระภิกษุองค์หนึ่ง เด็กนักเรียนอีก ๒ คน รถยนต์คันนี้ใครเอาไปจับก็ต้องทับคนตายอีกด้วยแรงปีศาจ ถึงจะจับระมัดระวังอย่างไรมันก็บังตาหรือบันดาลให้ชนคนตายจนได้"

ประไพทำตาเขียวกับผัวรักของหล่อน

"ได้ยินไหมคะกร"

นิกรฝืนยิ้ม

"ได้ยินแล้วจ๊ะ พรุ้งนี่กระให้บริษัทเลหลังมารับเอาไป หรือถ้าจะจับมันลงสระหลังบ้านเราจะได้หมดเรื่อง"

อาจารย์ใหญ่ยิ้มให้ศาสตราจารย์ดิเรกแล้วกล่าวว่า

"มันไม่ได้หลอกหลอนใคร หรือปรากฏร่างให้เห็นใช่ไหมครับ"

"ออะไร มันเพียงแต่แสดงอิทธิฤทธิ์จับรถเล่นแล้วร้องอะอะเฮฮากันเท่านั้นแหละครับ"

หมอใหญ่นิ่งอึ้งไปสักครู่

"คุณหมออยากเห็นตัวมันไหมล่ะครับ ผมจะช่วยให้ทุกคนได้เห็นตัวมัน และรับรองว่ามันจะไม่ทำอันตรายใครเป็นอันขาด"

พลพุดโพล่งขึ้นทันที

"เอาซีครับอาจารย์ ผมอยากเห็นครับ มีอาจารย์อยู่ใกล้ๆ อย่างนี้ผมไม่กลัวมันหรือครับ"

หมอใหญ่ส่งไม้เท้าให้เจ้าแก้วถือไว้ แล้วปลดข่ามลงมาจากบ่าล้วงลงไปควานหาของในย่ามสักครู่ก็หยิบแว่นตาชาโคลลอยสีเขียวข้างหนึ่งและสีแดงข้างหนึ่งออกมาขยี้มหนึ่งประมาณ ๑๐ กว่าอัน แว่นนี้กรอบและก้านของมันทำด้วยกระดาษแข็งเหมือนกับแว่นที่ใช้ดูภาพยนตร์ ๓ มิติ หมอใหญ่มองดูคณะพรรคสี่สหายกับสี่นางแล้วกล่าวขึ้นอย่างภาคภูมิใจว่า

"ผมจะแจกแว่นให้พวกท่านคนละอัน"

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล

"มีบริการแจกแว่นด้วยหรือคะคุณหมอ"

"ครับ แว่นของผมเป็นแว่นพิเศษ สวมเข้าไปแล้วจะมองเห็นภูตผีปิศาจอย่างถนัดชัดเจน และผมกล้ารับรองว่าผมจะไม่ยอมให้ปิศาจมาทำร้ายพวกท่านเป็นอันขาด" พุดจบชายชราก็แจกแว่นพิเศษให้สี่สหายกับสี่นาง และท่านผู้ใหญ่ทั้งสองตลอดจนกระทั่งเจ้าแก้วคนละอัน

ทุกคนจัดแจงสวมแว่นเรียบร้อย นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กวาดสายตามองไปรอบๆ พลาญยักษ์ให้คนโน้นคนนี้ แต่พอเห็นหน้าเจ้าคุณป๋องนี่ๆ นิกรก็หยุดยิ้มร้องเสียงหลง แล้วถอยหลังกรูด

"อาจารย์ครับ นี่ผีเรือนไซ้ไหมครับ"

เจ้าคุณป๋องนี่ๆ ทำคายนแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"มึงนะซีผีเรือน หน้อยแน่เห็นคนเป็นผีไปแล้ว"

นิกรรีบดึงแว่นตาผีออก แล้วจ้องมองดูหน้าพ่อตาของเขา

"ว่า-มองดูในแว่น หน้าตาของคุณพ่อยังกะยักษ์แน่ะครับ น่ากลัวเหลือเกินให้คืนตายซีครับ"

"บ้าแล้ว" เจ้าคุณตวาด "ตอนที่แกมองดูฉันฉันแกลั้งแยกเงี้ยวหนอยเดียวเท่านั้นเห็นเป็นผีไปได้"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง บรรยากาศชุ่มชื่นขึ้นเมื่อมีหมอฝิจอมขมึงเวทอยู่ใกล้ๆ เช่นนี้ อาจารย์ใหญ่ล้วงมือลงไปย่ามหยิบหวายขดเล็กๆ เส้นหนึ่งออกมาคลี่ออกแล้วหยิบหม้อใหญ่ขนาดกลางออกมาใบหนึ่ง ซึ่งหม้อดินใบนี้มีฝ้ายันต์สีขาวปิดไว้ครึ่งหนึ่ง

คุณหญิงวาดกล่าวถามเบาๆ

"อะไรคะอาจารย์ ขนมลลากริมไข่เต่าหรือคะ"

อาจารย์ใหญ่สะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง

"แล้วกัน หม้อสำหรับใส่ผีเอาไปถ่วงน้ำครับไม่ใช่หม้อขนมลลากริมไข่เต่า"

"อ้อ ประทานโทษเถอะคะ คุณหมอจะบังคับให้ผีทั้ง ๑๖ ตัวลงไปหม้อนี้ยังงั้นหรือคะ"

"ตัวที่หลบหนีไป เพราะเกรงกลัวอำนาจเวทมนต์ของผมผมก็จะปล่อยไปครับ แต่ตัวไหนอวดดีก็ต้องจับใส่หม้อเอาขันต์ปิดเอาไปถ่วงแม่น้ำซึ่งวิธีนี้ออกจะทารุณหน่อย เพราะไม่มีโอกาสได้พูดได้เกิดอีกแล้ว"

คุณหญิงวาดยิ้มแห้งๆ

"ดีค่ะ ช่วยเอาเจ้ากรหลานดิฉันปกลงไปในหม้ออีกสักตัวด้วยได้ไหมคะ ดิฉันเบื่อเต็มทนแล้ว"

นิกรอ้าปากหาว

"ผมยังไม่ตายนะครับคุณอา ขึ้นเอาผมยัดลงไปไหนหม้อใบนี้ละก็หม้อแตกเปล่าๆ"

ทันใดนั้นเองปอสเซซีแดงสดก็เล่นออกมาทางด้านซ้ายของมุมตึกแล้วเล่นไปตามถนนซึ่งเป็นทางออก เจ้าแห้วรีบส่งไม้เท้าให้อาจารย์ใหญ่ทันที

"นั่นยังไรครับอาจารย์"

"เห็นแล้ว ปล่อยมันเถอะ" หมอใหญ่พูดยิ้มๆ

สี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกับเจ้าแห้วต่างยืนตะลึงไปตามกัน เต็มไปด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว แวน ๓ มิติของท่านอาจารย์ใหญ่ช่วยให้มองเห็นปีศาจตายโหงได้อย่างถนัดชัดเจน มันนั่งเบียดเสียดเหยียดชิดกันนั่งซ้อนตักกันอยู่ในรถรวม ๘ คน อีก ๘ คนซึ่งมีปีศาจพระสงฆ์องค์หนึ่งนั่งอยู่ที่หน้าหม้อ ตอนกระโปรงหลังและที่บังโคลนทั้งสองข้างย้วยเหยียดเต็มไปหมด

อย่างไรก็ตาม ปีศาจเหล่านี้อยู่ในสภาพของมนุษย์ไม่น่ากลัวอะไร เมื่อก่อนตายเป็นอย่างใดแต่ตัวอย่างไรก็อยู่ในสภาพนั้น มองดูเหมือนกับมนุษย์เรานี่เอง แต่ความจริงมันเป็นปีศาจวิญญาณของมนุษย์ที่ตายโหงถูกรถปอสเซซีคันนี้ชนตาย

หมอใหญ่กล่าวกับเจ้าแห้วทันที

"ไป นายแห้วลงไปข้างล่างกับฉัน"

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล

"อาจารย์กลัวผีหรือครับถึงได้ชวนผมไปเป็นเพื่อน"

"ใครบอกแก่ล่ะ" อาจารย์ใหญ่ตวาดเว็ด "ที่ชวนลงไปก็เพื่อให้แกช่วยเหลือเครื่องไม้เครื่องมือให้ฉัน หมอผีชั้นนี้กลัวผีมืออย่างไร"

"มีครับ" เจ้าแห้วพูดยิ้มๆ

"ใครล่ะ"

"ผมนะซีครับ"

อาจารย์ใหญ่อดหัวเราะไม่ได้

"แกไม่ใช่หมอผีแก่ก็กลัวผีเป็นธรรมดาอยู่เอง ฉันก่อนเรียนไสยศาสตร์เวทมนต์ถ่าถันก็กลัวผีเหมือนกัน ต่อมาได้ผจญกับผีบ่อยๆ ก็เคยชินไปเอง จนกระทั่งเห็นว่าผีไม่มีความหมายสำหรับฉัน"

แล้วอาจารย์ใหญ่ก็พาเจ้าแห้ว เดินลงบันไดไปที่ถนนคอนกรีต เขาหยิบข้าวสารในย่ามออกมากำหนึ่ง ไปรยลงไปตามความกว้างของถนนเป็นเส้นบรรทัด ในเวลาเดียวกันนี้เองปอสเซ่สีแดงสดก็เล่นผ่านหน้า โรงรถเลี้ยวขวามือตรงเข้ามาด้วยความเร็วสูง เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เป็นห่วงหมอใหญ่ก็ร้องเสียงลั่น

"อาจารย์ครับ ระวังรถชน"

หมอใหญ่ยืนนิ่งเฉยกลางถนน ปีศาจที่ขับรถเป็นหนูม้วยรุ่นขับรถที่เข้ามาตั้งใจจะชนอาจารย์ใหญ่ ให้ตายคาที่ แต่แล้วมันก็เหยียบเบรคเต็มเหนี่ยว เพราะอำนาจอาถรรพณ์ของเมล็ดข้าวสารซึ่งทำให้มัน หวาดกลัว

อย่างไรก็ตาม ผีจิกโก้ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับรถปอสเซ่ได้ยกมือชี้หน้าหมอใหญ่แล้วร้องทวาดขึ้น ด้วยเสียงอันดัง

"หลีกไป อ้ายแก่หนังเหี่ยว"

หมอใหญ่เดินหัวเราะ ส่งไม้เท้าให้เจ้าแห้วถือไว้แล้วยกมือขวาที่ถือหว่ายเส้นเล็กๆ ขวามือขวาหนึ่งเมตรชี้หน้าปีศาจร้าย

"อ้ายผีชั่วไม่มีสัมมาคารวะไม่รู้จักเด็กผู้ใหญ่ มึงเป็นคนมึงเป็นจิกโก้ กูจะจับพวกมึงใส่หม้อเอาไป ถ่วงน้ำมึงจะได้ไม่มีโอกาสไปผูกไปเกิดอีก" พูดจบอาจารย์ใหญ่ก็เหวี่ยงข้าวสารสามมาที่รถปอสเซ่

พวกผีผู้หญิงต่างร้องกรี๊ดหวีดว้าย ผีเด็กผีผู้หญิงและผีอื่นๆ ถูกเมล็ดข้าวสารเสกก็กระโจนหนีลงจากรถอย่างสับสนแล้ววิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปคนละทิศทางหายไปหมด สีสหายกับสีนางท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง และ เจ้าแห้ว พวกมันมองดูการกระทำของอาจารย์เฒ่าด้วยความตื่นเต้นแปลกใจและดีใจไปตามกัน

อย่างไรก็ตามปีศาจวัยรุ่นทั้ง ๕ คนซึ่งแต่งกายแบบจิกโก้นิยมยังคงนั่งเบียดเสียดกันอยู่ในรถ และตบมือหัวเราะเยาะหมอใหญ่โดยมิได้เกรงกลัว

"เอ๊ย ร้องเพลงร่ำวงต้อนรับหมอผีหน้อยไว้วัยพวกเรา เอาไว้วัย"

เสียงเพลงร่ำวงดังขึ้นจากหมู่จิกโก้ผีทั้ง ๕ คนทันที

ตาแก่อยากมีเมียสาว

ถือไม้เท้าก็ยี้ยักยอน

ที่นี้เขามีอะไรกัน ซ้า-

ที่นี้เขามีอะไรกัน

อ้อแม่สุวรรณเขามีร่ำวง

หมอใหญ่โกรธจนตัวสั่นเมื่อถูกจิกโก้เคียด เขาปรีเข้ามาที่รถปอสเซ่ แล้วยกหว่ายเสกซึ่งเป็นหว่ายศักดิ์สิทธิ์หวดลงยังร่างของปีศาจจิกโก้ทั้ง ๕ คนคนละที่สองที โดยไม่นับครึ่งและไม่เลือกที่หมาย ด้วยอำนาจของหว่ายวิเศษทำให้ปีศาจวัยรุ่นได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัสนอนจมอยู่ในรถทั้ง ๕ คน และร้องโอดโอยครวญครางน่าสงสาร

"ไอ้ยี้ กลัวแล้วครับอาจารย์ กลัวแล้วครับ"

อาจารย์ใหญ่เหมือนและเหมือนอย่าง ไม่ปรานีจนกระทั่งคุณหญิงวาดรู้สึกสมเพชเวทนา ท่านวิ่งเหยาะๆ ลงบันไดตรงเข้าไปหาอาจารย์ใหญ่และคว้ามือแย่งหาวยไว้

"พอแล้วค่ะอาจารย์ขา โธ-เดี๋ยวนะๆ ทั้งนั้น เมื่อเขามีชีวิตอยู่เขาก็ได้รับกรรมมาพอแล้ว อันเนื่องจาก ความเห็นผิดเป็นชอบของเขาเข้าใจว่าการเป็นจิกโก้นั้นทำให้ตัวของเขาดีเด่นขึ้น เดียวนี้เขาเป็นผีปีศาจไป แล้ว กรุณาเขาเถอะค่ะอาจารย์"

ปีศาจจิกโก้ที่ทำหน้าที่จับรถลูกขึ้นยืนแล้วแลกลับหลอกคุณหญิงวาดตามสันดานเลวตั้งแต่ครั้งเป็น มนุษย์

"แฮ"

"ว้าย ตาเถน" คุณหญิงร้องลั่นถอยหลังกรุดความเมตตาสงสารสิ้นสุดลงทันที "ตีมันอีกซิคะอาจารย์ อ้ายเลื้อยลายตุ๊กแกตัดผมทาบปากเขียนหัวคนนี่สำคัญนัก"

อาจารย์ใหญ่เงื้อหาวยหวดขวับๆ ลงไปอีกหลายที ผีจิกโก้ทั้ง ๕ ตัวคืนกระแด่วๆ ร้องครวญครางลั่น บ้าน คุณหญิงวาดรีบขึ้นไปบนตึก ทุกคนต่างจ้องมองดูปีศาจวัยรุ่นและนิกสมรน้ำหน้าไปตามกัน

ผีสิ้นฤทธิ์แล้ว ต่างหมอบผุบอยู่ในรถหายใจวธริน อาจารย์ใหญ่หันมาทางเจ้าแห้ว เอื้อมมือรับหม้อ มาจากเจ้าแห้ววางลงบนหม้อรถปอสเซ่ เขากหวายจีปีศาจจิกโก้ตัวหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"ลงไปในหม้อ เร็ว-ลงไปเสียโดยคีม่ายกูเขียนหลังขาด เนอะ-ตีจนหลังไหลแตกยับไปทั้งตัวยังคิดมือ เป๊าะเป๊าะสั่มเพลงร้อค้อกรี ลงไป"

ความเกรงกลัวเวทมนต์คาถาของอาจารย์ใหญ่ ทำให้ปีศาจจิกโก้ตัวนั้นทำตัวยี่ดยาวเป็นเส้นเล็กๆ สูงขึ้นไปบนอากาศแล้วโค้งตัวลงไปนอนในหม้อใหม่ใบนั้น อาจารย์แต่ย์มออกมาได้ เขาขู่บังคับปีศาจทีละตัว ให้ลงไปนอนในหม้อใบนั้นในลักษณะเดียวกับตัวแรก เพียงครู่เดียวจิกโก้ตายโหงทั้ง ๕ ตัวก็ลงไปนอนออดอู้กัน อยู่ในหม้อใบนั้น อาจารย์ใหญ่หยิบหม้อขึ้นมาจึงยันดัดปิดฝาหม้อแล้วเอาด้ายสายสิญจน์ผูกคอหม้อให้แน่น เท่านั้นเองปีศาจร้ายก็หมดฤทธิ์และสูญเสียชีวิตภาพ

จากแว่นวิเศษช่วยให้ทุกคนแลเห็นพฤติกรรมของหม้อผีเผ่าตลอดเวลา ศาสตราจารย์ดิเรกยอมรับว่า เขาตื่นตื่นที่สุด สีสหายกับสิ่งนางพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างพากันลงจากตึกเดินเข้ามาหาหม้อผีขึ้น เยี่ยม อาจารย์ใหญ่ชูหม้อให้ทุกคนดูแล้วพูดยิ้มๆ

เรียบร้อยแล้วครับ พวกท่านคงจะเห็นแล้ว ผีตายโหงจิกโก้ห้าตัวถูกผมขู่บังคับให้ลงไปอยู่ในหม้อ นี้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูหม้อใหญ่อย่างชื่นชม

"อาจารย์แน่มากเชียวครับ อาจารย์ทำให้พวกเราตื่นตื่นมหัศจรรย์ใจไม่น้อย ผมกล้าพูดได้เต็มปากว่า ไม่มีหม้อผีคนใดอีกแล้วที่จะมีความรู้ความสามารถทัดเทียมกับอาจารย์ได้"

หม้อใหญ่ยิ้มแป้น

"ขอบคุณครับที่ชมผม"

ศาสตราจารย์ดิเรกพูดเสริมขึ้นเบาๆ

"อาจารย์ครับ แล้วพวกผีอีกหลายตัวที่หลบหนีไป อาจารย์จะจัดการกับมันอย่างไรต่อไปหรือไม่ครับ"

อาจารย์ใหญ่จอมขมังเวทย์หันมายิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

"ไม่ต้องหอรอกครับคุณหมอ ปล่อยมันไปตามเรื่อง ผมรับรองว่าผีตายโหงเหล่านั้นจะไม่มาที่นี่อีก เพราะมันเกรงกลัวอำนาจเวทมนต์ของผม เกล็ดเปิดเปิงกันไปแล้วครับ ผีตายโหงที่หนีไปจะไม่กล้ากรายมาที่นี่อีก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามว่า

"หมายความว่า รถยนต์คันนี้จะไม่ผีสิงอีกยั้งนี้หรืออาจารย์"

"ครับผม ไม่มีแน่ๆ ครับ"

นิกรทำหน้าเบ้

"ถึงยั้งนี้ผมก็ไม่ยอมแตะต้องมันอย่างเด็ดขาด ผมจะขายเลหลังไปครับ เรื่องรถทับคนตายมาแล้วผมเจ็ดคนตาย เห็นมันสวยถูกใจไปซื้อมาเลยได้เรื่อง เพราะหีที่ผมไม่จับไปทับใครตาย ม่ายผมก็ต้องมีธุระไปติดคุกแน่ๆ"

ทุกคนต่างถอดแว่นชาโลลยออกมอมบให้หมอผี หมอใหญ่เก็บแว่นพิเศษไว้ในข้อมตามเดิม คุณหญิงวาดมีสีหน้าข่มขื่นขื่นและสีนาก็เช่นเดียวกัน คุณหญิงยิ้มให้อาจารย์ใหญ่แล้วกล่าวว่า

"เชิญขึ้นไปพักผ่อนบนตึกก่อนซีคะ"

"ขอบพระคุณครับคุณหญิง เมื่อเสร็จธุระแล้วผมก็จะต้องกราบลาละครับ เรียนตามตรงที่ผมเป็นห่วงอิหนูที่บ้านมาก"

"หรือคะ แล้วอาจารย์คิดค่าป่วยการที่มาจับผีทำไรคะ"

หมอใหญ่หัวเราะเสียงปร่า

"สุดแล้วแต่จะกรุณาเถอะครับ กันเองผมไม่อยากเรียกเงินทอง เพราะวันหน้าวันหลังยังจะพึ่งท่านได้"

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตามาที่นิกร หลานชายจอมทะเล้นของท่าน

"จ่ายเงินให้ท่านอาจารย์ไปซีไว้ย จะได้ให้อ้ายแหว้เอารถไปส่งท่านที่วัดธาตุทอง"

นิกรล้วงกระเป๋าสี้อาไว หยิบธนบัตรปีกย่อยปีกหนึ่งออกมา เขามองดูเงินในมือของเขาอย่างลังเลใจ แล้วก็ตั้งใจส่งธนบัตรใบละ ๑๐ บาทหนึ่งฉบับให้อาจารย์ของเขา

"นี่ครับ ผมให้อาจารย์เป็นค่าไขไก่สองโหล แฮะ แฮะ ผมเองเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ ถ้าผมให้เงินมากเกินไป อาจารย์จะนึกตำหนิผมได้ เพราะอาจารย์ก็เคยตักเตือนผมให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด ถึงจะมั่งมีอย่างไรวันหนึ่งก็อาจจะสิ้นเนื้อประดาตัวได้ ๑๐ บาทดีแล้วนะครับ"

อาจารย์ใหญ่พูดเสียงขบกราม

"ครับ ขอบพระคุณ วันหลังถ้าผีปีศาจมาอาละวาดที่นี่ละก็ออกไปตามผมมาอีกนะครับ" พูดจบก็หันมายิ้มให้ทุกๆ คน "ผมลาละครับ สวัสดีทุกๆ ท่าน"

"เดี๋ยว เดี่ยวก่อนครับอาจารย์" ศาสตราจารย์ดิเรกพูดขึ้นทันที "อาจารย์อย่าหาว่าผมดูถูกคู่มือมันเลยนะครับ ผมเองก็เป็นศิษย์ของอาจารย์คนหนึ่ง ผมอยากจะขอซื้อแว่นวิเศษของอาจารย์สักอันหนึ่งเพื่อผมจะได้นำมาวิจัยถึงคุณภาพของแว่นว่าทำไมถึงสามารถมองเห็นผีได้ ผมยอมรับว่าผมงงไปหมด"

หมอใหญ่นิ่งคิดสักครู่แล้วหัวเราะหึๆ

"คุณหมอสนใจกับแว่นคู่มือของผมมากหรือครับ ได้-ผมจะขายให้คุณหมอสักอัน แต่ว่าแพงหน่อยนะครับคุณหมอ"

"อ้อไร้อันละเท่าไรครับ"

"ผมคิด ๕๐๐ บาทครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบซองธนบัตรออกมาเปิดออก ดึงธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมออกมานับได้ ๕ ฉบับแล้วส่งให้อาจารย์เด๋อจอมขมังเวท

"นี่ครับอาจารย์"

หมอใหญ่ล้วงมือลงไปน้ยาม หยิบแว่นตากระดาษแข็งซึ่งใช้ซาโลลอยแทนกระจกออกมาอันหนึ่งส่งให้นายพลดิเรกอย่างนอบน้อม ต่อจากนั้นเจ้าแห้วก็พาอาจารย์ใหญ่เดินตรงไปที่โรงรถซึ่งเจ้าแห้วหายกลัวผีแล้วเพราะรู้ว่าผีตายโหงรวม ๕ ตัวถูกขังอยู่ในหม้อใหม่ และหม้อใบนั้นอยู่ในย่ำของอาจารย์เรียบร้อยแล้ว

คอคจ့်กึ่งซึ่งจับโดยเจ้าแห้ว พาอาจารย์ใหญ่หรือหมอใหญ่คลานเอื่อยๆ ตรงไปที่ประตูรั้วหน้าบ้าน "พัชรารณณ์" พลแลเห็นเด็กคนสวนคนหนึ่ง ยืนอยู่ทางข้างตึก ก็ร้องตะโกนสั่งให้วิ่งไปเปิดประตูให้เจ้าแห้ว

ทุกคนยืนมองดูจนกระทั่งคอคจ့်กึ่งเลี้ยวกลับไป นายพลดิเรกมองดูแว่นในมือของเขาอย่างชื่นชม เขาเพิ่งมีโอกาสดูพิจารณาแว่นสีที่ทำด้วยกระดาษแข็งเดี๋ยวนี้อย่างพอแลเห็นตัวอักษรภาษาอังกฤษเขาก็ร้องออกมาดังๆ

"มายก๊อด"

ใครต่อใครต่างหันมามองดูศาสตราจารย์ดิเรกเป็นตาเดียว

"อะไรวะหมอ" พลถาม

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ไม่ใช่แว่นวิเศษอะไรเลย มันคือแว่นคู่มือหนึ่งสามมิติที่เคยขายในเมืองไทยหลายปีมาแล้ว แอ...ฝรั่งเสียเงินไป ๕๐๐ บาทซื้อซาโลลอยสีเดียวกับสีแดงชิ้นเล็กๆ เพียงสองชิ้น แต่ก็น่าประหลาดมากที่พวกเรามองเห็นผีด้วยแว่นคู่มือหนึ่งสามมิตินี้"

คุณหญิงวาดชวนทุกคนกลับขึ้นบนตึก พลร้องสั่งเด็กคนสวนให้คอยรับเจ้าแห้ว และสั่งให้ปิดประตูใส่กลอนให้เรียบร้อยเมื่อเจ้าแห้วกลับมาจากส่งอาจารย์ใหญ่แล้ว

ปอสเซ่สปอร์ทคันนั้นคงจอดอยู่ที่หน้าตึกนั่นเอง แน่นอนละ นิกรไม่ต้องการแต่ต้องมันอีกแล้ว

-อวสาน-